

JULI/AUGUSTUS 1986

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

**Herstel
van de
Amerikaanse
droom?**

**ZUID-AZIË IN
DE PROFETIEËN**

**HIGH
OP HET WERK**

**EUROPA SPANT
ZIJN NUCLEAIRE
SPIEREN**

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van lezers en van de leden van de Wereldwijde Kerk van God. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard. *België*: postrekening 000-0157667-42; bankrekening 721-5205043-14. Verantwoordelijke uitgever H. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten. *Nederland*: postgiro 1954800; bankrekening 55.50.13.340. Deze rekeningen zijn voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Nieuwegein, Nederland. Verspreiding en redactie van de nederlandstalige editie, tevens adres voor alle correspondentie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.

OPRICHTER

HERBERT W. ARMSTRONG
1892-1986

UITGEVER:

JOSEPH W. TKACH

HOOFDREDACTEUR:

HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:

DEXTER H. FAULKNER

NIEUWSREDACTEUR:

GENE H. HOGBERG

ALGHELE VORMGEVING:

MONTE WOLVERTON

REDACTEUREN:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY,
RAYMOND F. MCNAIR, RODERICK
C. MEREDITH, DONALD D. SCHROEDER,
JOHN R. SCHROEDER, MICHAEL A. SNYDER,
CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DAVID ALBERT, RICHARD AMES, DIBAR APARTIAN,
ROBERT BORAKER, KENNETH C. HERRMANN,
DAVID HULME, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:

PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, WERNER JEBENS,
DAWNA BORAX, MARIA STAHL, WENDY STYER,
RON TOTTH, EILEEN WENDLING

VORMGEVING:

Grafische verzorging: RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Coördinator internationale edities: KATHE MYERS

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

GREG S. SMITH

Senior fotograaf: WARREN WATSON

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,

CHARLES BUSCHMANN, NATHAN FAULKNER,

HAL FINCH, ALFRED HENNIG,

ALDRIN MANDIMIKA, ELIZABETH RUCKER

Fotoarchivaris: KEVIN BLACKBURN

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT

Hoofd productie: ROGER LIPPROSS

Productie: RON TAYLOR

Coördinatoren internationale edities:

GERALD CHAPMAN, BOB MILLER

Distributie: BOYD LEESON

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON

ENGELS: JOHN R. SCHROEDER

FRANS: DIBAR APARTIAN

ITALIAANS: CARN CATHERWOOD

NEDERLANDS: JOHAN WILMS

NOORS: ROY ØSTENSEN

SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON

CANADA: COLIN ADAIR

ENGELAND: FRANK BROWN

FILIPPijnen: GUY AMES

FRANKRIJK: SAM KNELLER

LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER

NEDERLAND: BRAM DE BREE

NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN

PUERTO RICO: STAN BASS

WEST-DUITSLAND: FRANK SCHNEE

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de EGTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

19E JAARGANG No. 7

OPLAGE WERELDWIJD 7.834.000

JULI/AUGUSTUS 1986

INHOUD

- 1 Persoonlijk van de uitgever
- 2 Europa spant zijn nucleaire spieren
- 3 Zuid-Azië in de profetieën
- 8 Mysterie der Eeuwen
Het mysterie van de Kerk
- 11 De Joden en Israël
- 14 Herstel van de Amerikaanse droom?
- 17 De Verenigde Staten en Engeland in de profetieën
- 19 „Wat wij het hardste nodig hebben is vrede”
- 27 Nieuwsoverzicht

VOORPAGINA

Het Vrijheidsbeeld, symbool van de hoop en de dromen van Amerika, heeft een uitgebreide inwendige restauratie ondergaan om de uiteindelijke instorting ervan te voorkomen. Welke symbolische betekenis heeft dit voor Amerika?

Peter B. Kaplan heeft meer dan 70.000 afbeeldingen van het beeld verzameld, meer dan welke andere fotograaf ook. In 1982 verleende de Statue of Liberty/Ellis Island Foundation hem de titel 'Preferred Statue of Liberty photographer'.

FOTO © 1985 PETER B. KAPLAN

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Noors en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1986 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444,
3430 AK Nieuwegein (Nederland).

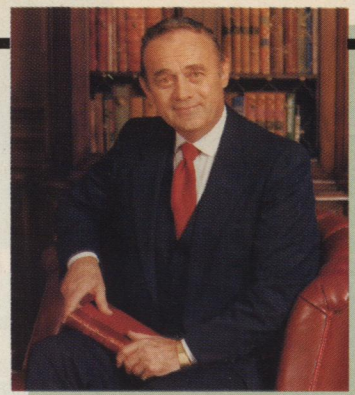
Telefoon: 03402-39922

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika*: P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten*: 300 W. Green Street, Pasadena, Californië 91123
- *Canada*: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië*: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australië
- *Nieuw-Zeeland*: P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika*: P.O. Box 5644, Cape Town 8000
- *Filippijnen*: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
- *Latijns-Amerika*: P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied*: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

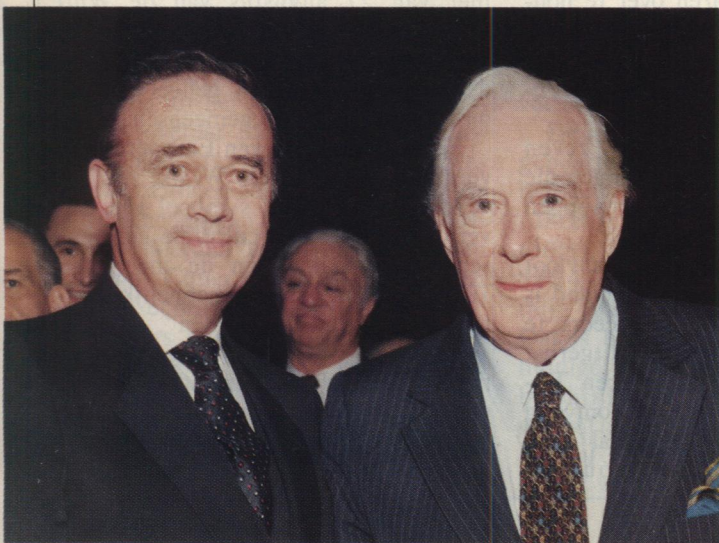
PERSOONLIJK VAN DE UITGEVER

Een hoge rechter spreekt zich uit

Eerder dit jaar, op 3 februari, sprak opperrechter Warren Burger van het Amerikaanse hoogerechtshof tot de gezamenlijke gasten bij de plechtigheden voor de ingebruikneming van het nieuwe hoofdkantoor van de rechtbank van het Hof van Appèl (9e circuit).

Het Hof is nu gehuisvest in het prachtig gerenoveerde voormalige Vista del Arroyo Hotel, vlak bij onze eigen Ambassador College Campus in Pasadena. Studenten van Ambassador College dienden als zaalwachters tijdens de plechtigheden en een groot aantal personeelsleden van ons heeft bij de organisatie ervan meegeholpen.

Rechter Burger sprak over de Amerikaanse regeringsvorm, met zijn 'checks and balances'-systeem, gebaseerd op de Amerikaanse Constitutie. Hij benadrukte de toewijding aan rechtvaardigheid van de Amerikaanse democratie en de kracht en lange levensduur van de Constitutie, die op 17 september 1787, bijna 200 jaar geleden, werd getekend.

Maar Burger wees ook op het onvermogen van de mensheid om een regering te vormen die ware universele rechtvaardigheid kan teweegbrengen. Hij merkte op: „... Winston Churchill zei eens: 'Democratie is een verschrikkelijke regeringsvorm, maar alle andere vormen zijn erger'. En wij rechters weten hoe waar dat is.”

Inderdaad, ondanks alle menselijke inspanningen in de hele geschiedenis om een eerlijk, onpartijdig, rechtvaardig regeringsstelsel op te richten, is een dergelijke regering nooit tot stand gebracht! Sinds de eerste mens, Adam, Gods regering afwees, heeft de mensheid een weg van onafhankelijkheid gekozen, waarbij iedereen zelf beslist over wat goed is en wat verkeerd is, wat recht is en wat onrecht is.

Deze weg heeft geleid in een richting die totaal tegengesteld is aan die van God; hij voert weg van vertrouwen op Hem voor de kennis van de weg naar vrede en recht en voor de kracht om volgens deze weg te leven.

Maar God heeft sommige mensen geroepen om een aandeel te hebben in zijn grote werk dat aan deze door Satan bedrogen wereld goed nieuws verkondigt! Opwindend, schitterend nieuws van de weldra-op-te-richten regering van God op aarde!

Eindelijk een volmaakte regering over alle naties, geleid door Jezus Christus zelf, die met volmaakte gerechtigheid over alle volken regeert: „Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem. En Hij zal richten tussen vele volkeren en rechtspreken over machtige natiën... en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Micha 4:2-3). Stel u voor! Utopia, vrede, recht en ware gerechtigheid voor alle mensen! En deze zullen zijn gebaseerd op Gods geopenbaarde levenswijze, niet op ideeën van de mens!

Dit is het ware evangelie, het evangelie van het koninkrijk van God, dat door Jezus zelf werd gepredikt.

Joseph W. Tkach

Europa spant zijn nucleaire spieren

Gene H. Hogberg

Frankrijk en Engeland zijn bezig strategische strijdkrachten te ontwikkelen waarmee terdege rekening dient te worden gehouden.

De achtergrond van de recente Sovjet-voorstellen om het aantal middellangeafstandsraketten in Europa te verkleinen, is de bezorgdheid van Moskou over de toenemende Britse en Franse atoomkracht.

De bezorgdheid van de Sovjets werd nog vergroot door een aankondiging van het Franse ministerie van defensie op 5 maart van dit

jaar, dat een Franse onderzeeër met succes een raket met meervoudige kernkop had afgevuurd over een afstand van 6000 km. Deze ontwikkeling verraste zelfs de Westerse defensiespecialisten die in de mening verkeerden dat het bereik van de raket, de M-4, dichter bij de 4000 km lag.

Het grotere bereik van de raket zal Frankrijks vloot van kernonderzeeërs betere bescherming tegen ontdekking en tegenaanvallen bieden, daar deze vloot zich nu in een groter deel van de oceaan kan verbergen.

Derde wereldkernmacht

De Fransen hebben grote bedragen besteed aan de ontwikkeling en ontplooiing van hun eigen kernwapensysteem. De Britten daarentegen hebben er de voorkeur aan gegeven, zich grotendeels op Amerikaanse technologie te verlaten. Samen beschikken beide naties nu over 352 kernkoppen, welk aantal halverwege de jaren '90 tot 1200 zou kunnen stijgen.

Het Franse programma verontrust Moskou het meest. Frankrijk heeft zijn positie als op twee na sterkste kernmacht ter wereld verstevigd. In mei 1985 onthulde Frankrijks strategische vlootmacht — de *Force Océanique Stratégique* — haar meest geavanceerde onderzeeër, de *Inflexible*, de eerste Franse duikboot uitgerust met MIRV's. De *Inflexible* kan 96 kernkoppen afvuren — 16 raketten, elk voorzien van 6 kernkoppen. Alleen al de kernkoppen van deze ene langeafstandsduikboot zijn volgens een rapport in het zomernummer van 1984 van *Foreign Policy* in staat een groot deel van het industriële complex van de Sovjets te vernietigen, en dan nog verschillende exemplaren over te houden om burgerlijke en militaire doelen zoals Moskou, Moermansk, Leningrad, Stalingrad en het rakettenproefcentrum Tyuratam aan te vallen.

Uiteindelijk zal Frankrijk zeven duikboten in actie kunnen brengen die raketten met in totaal 592 kernkoppen kunnen afvuren.

Ook de Britse onderwaterkernvloot blijft in kracht toenemen. Engeland is van plan vier nieuwe onderzeeërs te bouwen die zullen worden uitgerust met de door Amerika te leveren Trident-II raketten. Dit zal de omvang van het huidige Britse arsenaal doen toenemen van 64 enkelvoudige

„Polaris” kernraketten tot meer dan 500 kernkoppen en mogelijk zelfs tot 1000. Geen wonder dat de Sovjets zich zorgen maken — zelfs de Amerikanen zouden dat moeten doen!

Aangemoedigd door Amerika

Het begint er nu op te lijken dat de Franse, en op de tweede plaats mogelijk de Britse strategische nucleaire strijdkrachten de strategische kern zullen gaan vormen van een toekomstige Europese „derde macht”. Wat als een dergelijke ontzagwekkende macht vandaag of morgen in handen van duistere elementen in een verenigd Europa zou vallen — een Europa dat bovendien los van Amerika zou staan en ermee in conflict zou zijn?

Toch dringen merkwaardig genoeg niet weinig stemmen in Amerika aan op de verdere ontwikkeling van een onafhankelijke, verenigde defensie-structuur in Europa, gekoppeld aan de geleidelijke terugtrekking van Amerikaanse troepen van het vasteland.

In het winternummer van 1985/86 van *Foreign Policy* drong een Amerikaanse NAVO-specialist, Christopher Layne, aan op wat hij „Marshall Plan II” noemde. Het oorspronkelijke Marshall Plan, zei hij, bracht West-Europa na de Tweede Wereldoorlog weer economisch op de been. Voor de Verenigde Staten is nu de tijd aangebroken, aldus Layne, „hun historische na-oorlogse missie af te ronden en zowel West-Europa als Japan de volle verantwoordelijkheid voor hun eigen defensie te hergeven”. Hij is dan ook van mening dat de Verenigde Staten hun strijdkrachten in Europa geleidelijk dienen terug te trekken, mogelijk in een periode van tien jaar.

Omstreeks een jaar geleden drong Jay Winik in een artikel in het nummer van 27 augustus van de *Wall Street Journal* aan op „de geleidelijke ontbinding van het NAVO-verbond en de schepping van een geheel Europa omvattende Defensiegemeenschap”.

Een grotere mate van Europese zelfverdediging, vervolgde Winik, zou bovendien dienen „als symbool van een verjongde Europese culturele gemeenschap, erfgename van de meer dan 1000 jaar van gemeenschappelijke culturele en religieuze idealen”.

Laten wij de ontwikkelingen in Europa blijven volgen naarmate de landen van het continent onverbiddeijk economisch, cultureel en nu ook militair dichter naar elkaar toe bewegen. □

We kunnen het weten! Meer dan eenderde van de Bijbel bestaat uit profetieën, voor het grootste deel voor onze tijd!

De geopolitieke deskundigen staan voor raadselen wanneer het gaat om de komende gebeurtenissen in Iran, Afghanistan, Pakistan, India en hun buurlanden. Maar u kunt zekerheid hebben!

Verbazingwekkende profetieën

De internationale aandacht blijft gericht op het roerige zuiden van Azië. Dit enorme gebied, dat zich uitstrekt van de Perzische Golf tot aan de Zuid-Chinese Zee, verkeert in een wankele staat van onrust en beroering.

Maar hoevelen weten dat de toekomst van de volkeren van het uitgestrekte Zuid-Azië reeds duizenden jaren geleden in de Bijbel is opgetekend? De weg is bereid voor een ongeloflijke reeks bijbelse profetieën.

Wij nemen eerst het boek Openbaring. Hierin wordt een grote politieke leider in de eindtijd geprofeteerd, die het „beest” wordt genoemd (hoofdstuk 17). Het beest is een soort opperdictator over een komende Europese statenbond van tien naties: een herleving van het Romeinse Rijk. Deze Europese supermacht zal haar hoofdstad en godsdienstig hoofdkwartier uiteindelijk te Jeruzalem vestigen (Dan. 11:45).

Daniël zegt dat „geruchten uit het oosten en uit het noorden” deze Europese veroveraar in moeilijkheden zullen brengen (11:44). Er valt nauwelijks te twifelen aan de oorzaak van de moeilijkheden van het beest. Ten oosten en noorden van Palestina liggen Rusland, China en de andere landen van het enorme continent Azië.

Dit vers betekent duidelijk dat er tenslotte tegen het einde van de Grote Verdrukking (Daniël hoofdstuk 12 en Mattheüs 24:21) een groot Euraziatisch bondgenootschap zal ontstaan, dat een confrontatie met het herstelde

Zuid-Azië in de profetieën

Keith W. Stump

De bijbelse profetieën onthullen de tijd dat de Sovjet-Unie heerst over de volken van Zuid-Azië.

Romeinse Rijk zal aangaan. Grote delen van Azië zullen zich tenslotte verbinden tot de grote communistisch-georiënteerde confederatie van de eindtijd, die bijna *de helft* van de wereldbevolking zal omvatten!

De door communisten aangevoerde Aziatische legers worden in Ezechiël beschreven, hoofdstuk 38 en 39, waar voorzeggd wordt dat onderdelen van dat leger een invasie in het Heilige Land zullen plegen, waar dan alle stammen van Israël zijn teruggekeerd.

Onbegrepen profetieën

Er zijn bijbelkenners die ten onrechte beweren dat deze profetieën van Ezechiël al in de Oudheid in vervulling zijn gegaan. Dit is niet het geval. Anderen menen dat zij op het punt van verwerkelijking staan, enkele jaren vóór Armageddon. Dit zijn beide misvattingen.

De in Ezechiël 38 en 39 beschreven gebeurtenissen staan zeker nog te gebeuren — „in toekomstige dagen” (38:16) en „in toekomstige jaren” (38:8). Bovendien beschrijft Ezechiël 38:14 het tijdstip als „te dien dage als mijn volk Israël in gerustheid woont”. Dat is bepaald niet de situatie in het huidige Israël! Het Israël dat Ezechiël beschrijft is een volk dat in gerustheid woont in dorpen *zonder muur, grensdel of poorten*, in het geheel niet op oorlog voorbereid (38:8, 11, 14). Deze

omstandigheden zullen alleen bestaan na de komst van de Messias, wanneer de overgebleven Euraziatische machten op bovennatuurlijke wijze gestraft zullen worden.

Het Aziatische bondgenootschap zal zich echter lang tevoren beginnen te formeren en nu reeds begint het voor de eindtijd geprofeteerde patroon zich af te tekenen!

Lijst van volken

De samenstelling van het leger dat tegen de herstelde twaalf stammen van Israël zal optrekken wordt duidelijk omschreven.

Het verhaal begint in Ezechiël 38:1-3: „Het woord des Heren kwam tot mij: Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Gog in het land Magog, de grootvorst [of: de vorst van Ros en . . . ; vgl. *Leidse Vert.*] van Mesek en Tubal; profeteer tegen hem . . .”

Een supermacht die het tegen Christus' heerschappij gaat opnemen!

Ezechiël openbaart dat met Magog, Mesek en Tubal in dit bondgenootschap verenigd zullen zijn de Perzen, Ethiopiërs en Puteeërs evenals Gomer en Bet-Togarma (zie vers 5-6).

Welke naties zijn dit in deze tijd? En wat hebben deze profetieën met de toekomst van Zuid-Azië te maken?

Met uitzondering van Perzië en Ethiopië zijn de door Ezechiël genoemde namen nergens meer als namen van naties op een landkaart te

vinden. De namen van het merendeel van de moderne landen van de wereld zijn van tamelijk recente oorsprong. Landen en volken zijn in de loop van de eeuwen en de geschiedenis soms tientallen malen van naam veranderd.

In de Bijbel worden de volken naar hun voorouders genoemd. Volken zijn uitgegroeide families. De hele menselijke familie van tegenwoordig stamt volgens de Bijbel van Sem, Cham en Jafet, de zoons van Noach (Gen. 10:32). De lijst van volken in Genesis 10 verklaart de oorsprong van de landen en volkeren van tegenwoordig.

Door volksverhuizingen hebben al deze verschillende volken zich over de hele aarde verspreid. Het verslag hiervan kunt u in Genesis 11 lezen. In veel gevallen zijn hun omzwervingen, vanaf het uitgangspunt Babel (gelegen in wat nu Irak heet) de hele geschiedenis door tot aan hun huidige verblijfplaats, nauwkeurig te volgen.

Laten wij de namen die Ezechiël noemt eens onder de loep nemen. Waar bevinden deze volken zich tegenwoordig?

Gog van het land Magog

Over al deze volken in het bondgenootschap heerst Gog. Gog (dat *berg* of *hoog* betekent) wordt als een belangrijke vorst geschilderd, als het politiek-militaire hoofd van het betreffende gebied. Ezechiël beschrijft Gog als leidsman van de verenigde volken (38:7). Naast het beest, de wonderenverrichtende valse profeet en „de koning van het Zuiden” (de komende leider van een Arabisch-Islamitisch bondgenootschap) is Gog een van de vier figuren van de eindtijd die in de Bijbel met name worden genoemd.

Gog is ook een volk, blijkbaar een van de stammen waarin Magog is verdeeld. De oorspronkelijke Gog was waarschijnlijk een zoon of kleinzoon van Magog.

Ezechiël beschrijft de Gog van de eindtijd als *van* het land Magog. Met wie moeten wij Gog dan nu gelijkstellen? De lijst van volken noemt Magog als de tweede zoon van Jafet, zoon van Noach.

De afstammelingen van Jafet zijn voornamelijk Euraziatische volken, met inbegrip van de Oostslavische volken — Groot-Russen, Klein-Russen, Wit-Russen — en ook mongoloïde volken van Azië buiten het Nabije Oosten en Voor-Indië.

De stam van Jafets zoon Magog raakte geleidelijk verdeeld in twee hoofdtakken. De westelijke, Slavische tak, met Kaukasisch uiterlijk, wordt door de Joodse historicus Josephus en anderen vereenzelvigd met de nomadische Skythen die ten noorden van de Zwarte Zee woonden in wat nu Rusland is.

Er was echter ook een oostelijke of mongoloïde tak van de Skythen, die vanouds de vlakten die tot aan het noorden van China reiken bewoonde. De Venetiaanse reiziger Marco Polo, die in de dertiende eeuw het gebied van de Mongolen bezocht, kwam tot de conclusie dat Magog deel uitmaakte van het Mongoolse rijk. Andere geschiedschrijvers identificeren Magog met de mandarijnenchinessprekende noorderlingen. (Overigens, de zuidelijke, kantoneessprekende Chinezen zijn een Aziatische tak van Jawan, ook een zoon van Jafet.)

Welke tak van Magog wordt nu in de profetie van Ezechiël bedoeld? Het Magog in Ezechiël 38 en 39 wordt beschreven als een volk van een *noordelijk* gebied, dat wil zeggen, de uitgestrekte gebieden van de Sovjet-Unie. Ezechiël beschrijft Gog als komend „uit *het verre noorden*” (39:2). De Sovjet-Unie ligt ver ten noorden van Palestina.

Bovendien wordt van Gog gezegd dat hij de vorst van Ros, Mesek en Tubal is, volken van onmiskenbaar *Russische* herkomst.

Russen

Het hebreeuwse woord *Rosj* is in Ezechiël 38:2-3 vertaald als „hoofd”- of „groot”-(vorst). In het Hebreuws is het woord voor hoofd in de zin van leider of opperhoofd *Rosj*. Maar in Ezechiël's profetie is in het oorspronkelijke Hebreuws *Rosj* bedoeld als eigenaam.

Rosj is de oude hebreeuwse naam voor de Russen („blanken”) die zich in de 9e eeuw in de vlakten van Oost-Europa vestigden. Zij gaven hun naam aan het Russische volk. Het volk van *Rosj* behoort tot de *Wit-Russen* van Belorusland.

In hetzelfde gebied van het volk van *Rosj* zijn Mesek en Tubal. Zowel Mesek als Tubal zijn zoons van Jafet (Gen. 10:2) en daarom broers van Ma-

gog. Bij Herodotus en andere klassieke schrijvers en geografen stonden ze bekend als de Moski of Mosgi en de Tibareni, die het gebied van de Kaukasus tussen de Zwarte Zee en de Kaspische Zee bewoonden. In Assyrische inscripties komen ze voor als de Muska en Tubla. Josephus noemt hen Moskev en Tobelieten.

De afstammelingen van Mesek trokken uiteindelijk tot in het land ten

noorden van de Zwarte Zee en vestigden zich in het gebied rond Moskou. De naam van die stad en van de rivier de Moskwa zijn van hen afkomstig.

Ook een deel van de stam Tubal trok naar het noorden en gaf zijn naam aan de rivier de Tobol en stichtte de Siberische stad Tobolsk.

Samen vormen de Kaukasische takken van Mesek en Tubal de twee onderscheiden takken van het Groot-Rusland van vandaag. De Groot-Russen vormen de grootste etnische groepering binnen de Sovjet-Unie.

Een toekomstig bondgenootschap tussen Russen en Chinezen?

Uiteindelijk zullen zich „vele volken” met de Russen onder Gog verenigen (38:6, 9, 15). Het is niet waarschijnlijk dat de militair zwakkere Chinezen en hun Aziatische verwanten hierbuiten zouden vallen — die oostelijke bewoners van Magog die „in gerustheid de kustlanden bewonen” (39:6).

De Volksrepubliek China — de vele volken van Ezechiël 38 — is in de beschrijving in de laatste dagen verbonden met Gog. Wij kunnen daaruit opma-

Het roerige Zuid-Azië: communistische guerrilla's op oefening in een afgelegen gebied in de Filippijnen (boven); islamitische guerrilla's met een op de Sovjets buitgemaakt militair voertuig (midden); Irakezen bewaken Iraanse gevangenen tijdens de al zes jaar oude oorlog (onder).

zië, Ethiopië, de Puteeërs, Gomer en Bet-Togarma verenigen in het geweldige Aziatische bondgenootschap van de eindtijd (Ezech. 38:5-6). Welke volken zijn dat op dit moment?

De geschiedenis en de Bijbel leren ons dat dit nu juist de huidige volken van Zuid-Azië zijn. Goedschiks of kwaadschiks zullen zij in de komende jaren alle in de Sovjet-Russische invloedssfeer terechtkomen. Laten wij ze één voor één onder de loep nemen.

IRAN

Wij beginnen met Perzië (Ezech. 38:5), dat het makkelijkst te herkennen is. Perzië is eenvoudig een andere naam voor het huidige Iran.

Iran heeft op dit ogenblik een bevolking van zo'n 45 miljoen zielen. De Iraniërs vormen bijna zeventig procent. Iraniërs zijn weliswaar Islamieten maar dienen goed onderscheiden te worden van hun Arabische buurlanden in het Midden-Oosten. Het is een volk waarin resten van Medië, Elam en andere voorouders van Semitische en Chamitische afkomst tot een gemengde bevolking zijn versmolten.

Het moderne Iran omvat ook talrijke minderheidsgroepen met een verschillende etnische achtergrond: Turken, Koerden, Arabieren, Baloejtjistani, Armeniërs, Azerbeidzjanen en anderen.

Er komen steeds meer berichten over Sovjet-pogingen om de geschillen tussen bepaalde etnische minderheden in Iran ten eigen bate te gebruiken. Sommige waarnemers zien deze activiteiten als gericht op het nabijbrengen van een binnenlandse crisis — een crisis die de gelegenheid voor een militaire „interventie” van de Russen in Iran zou kunnen scheppen.

Mocht een van de pro-Russische minderheden een beroep op de Sovjet-Unie doen dan zouden de Russische troepen daarop kunnen ingaan met een invasie via de Iraanse noordgrens en vanuit Afghanistan via de oostgrens. Een alternatief is dat er tenslotte in Teheran een pro-Russische regering aan de macht komt, zodat het land op vreedzame wijze in de Russische sfeer terechtkomt.

Hoe het ook gebeurt, de profetie van Ezechiël geeft duidelijk aan dat Iran uiteindelijk met de Sovjet-Unie zal zijn verbonden. Dit hoeft niet te betekenen dat Iran of andere Zuidazia-

tische landen als afhankelijke republieken in de Sovjet-Unie worden opgenomen. Het is juist waarschijnlijker dat er alleen een politieke band zal bestaan, in de vorm van een bondgenootschap of een door Moskou gedomineerde vazal.

AFGHANISTAN

Afghanistan bevindt zich natuurlijk al in de Russische invloedssfeer. Er regeert in Kaboel een door de Russen opgezet landsbestuur.

Dit land, dat vroeger bekendstond als Bactrië en in de Middeleeuwen als Chorasán, ligt in het hart van Azië. De grote historische invasies in het Indiase subcontinent hebben altijd de weg over de strategische bergpassen van Afghanistan gevolgd.

De huidige gemengde Afghaanse bevolking weerspiegelt deze ligging aan de oude handels- en legerroutes van Centraal-Azië. Het leeuwedeel van de bevolking (60 procent) bestaat uit Pathans, Afghanen die Pasjtoe spreken, met als voornaamste stammen de Durrani en de Ghilzai. Andere bevolkingsgroepen zijn de Tadzjiken (30 procent), de Oezbeken (5 procent), Hezareh, Toerkmenen en Kirgiezen.

De bijbelse oorsprongen van het Afghaanse volk zijn heel uiteenlopend. Sommige gaan terug tot de zonen van Jafet. (De Toerkmenen beweren bijvoorbeeld dat ze van Tiras, zoon van Jafet, afstammen.) Anderen hebben hun voorouders onder de vertakkingen van de familie van Joktan, Gomer, Us en Ezau. Bepaalde Afghaanse kronieken beweren zelfs dat sommige elementen van de Pasjtoe-taligen door gemengde huwelijken van koning Saul van het oude Israël afstammen, via diens kleinzoon Afghana.

INDIA

Ook van *Kus* en *Put* is geprofeteerd dat zij zich in de eindtijd onder de banier van Gog zullen scharen. Deze volken van Ezechiël 38:5 worden tegenwoordig hoofdzakelijk in het gebied van India en Pakistan aangetroffen.

Kus is een zoon van Cham (Gen. 10:6). Kus wordt in de Bijbel vaak weergegeven met „Ethiopië”. Maar niet alle Kussieten wonen in Ethiopië.

De afstammelingen van Kus splitsten zich in twee groepen, de oostelijke en westelijke Kussieten. De westelijke Kussieten bewonen grote delen van zwart-Afrika, met inbegrip van het huidige Ethiopië, dat op dit moment onder Russische invloed staat.

ken dat de breuk tussen Rusland en China op een of andere manier zal worden geheeld. Peking en Moskou worden het nog eens, ondanks de raciale en politieke spanningen tussen hen!

Samen met de Russen en de andere naties van het Oosten zullen zich Per-

De oostelijke Kussieten vormen daarentegen de bruine volkeren in Midden- en Zuid-India en delen van Ceylon (Sri Lanka). Ze worden vertegenwoordigd door bevolkingsgroepen als de Dravidiërs, de Tamils en Teloe-goe's. Herodotus noemt deze oostelijke Kussieten „Aziatische Ethiopiërs”. Er kan nog opgemerkt worden dat deze Aziatische Kussieten tijdens hun omzwerwingen hun naam aan de Hindoe-Koesj bergketen in Centraal-Azië gaven.

Een boeiend gegeven is dat de namen van de zonen van Kus, Seba en Rama (Gen. 10:7), voortleven in de naam van de Hindoe-god *Siva* (de vernietiger) en die van de held *Rama* (een verschijningsvorm van de god Visjnoe).

Ook Put was een zoon van Cham. Put wordt vaak als „Libië” vertaald, als verwijzing naar het Noordafrikaanse land Libië. Ook van de familie van Put, zoals van die van Kus, bestaat er een Aziatische tak. Die Aziatische tak zal uiteindelijk met de Sovjet-Unie zijn verbonden.

Samen met Semitische elementen bevonden zich ook afstammelingen van Put onder de Indo-Ariërs die zich in Noord-India vestigden en de Kussitische Dravida's in het tweede millennium voor Christus naar het zuiden van India verdreven. De krijgerekaste van de *Raiput* heerste over het historische gebied Rajputana, een groep voormalige vorstendommen die nu samen de staat Rajasthan in Noordwest-India vormen.

Elementen van Put worden ook nog in andere staten in Noord- en Centraal-India gevonden, evenals in de buurlanden Pakistan en Bangladesj. Dit alles betekent zonder twijfel dat deze landen uiteindelijk politiek met de Sovjet-Unie zullen zijn verbonden.

Naast China zal ook India zeker een grote bijdrage leveren aan het 200 miljoen man sterke leger uit Openbaring 9:16. Na communistisch China, met een miljard inwoners, is India het volkrijkste land ter wereld, met meer dan 750 miljoen inwoners. In militair opzicht is India op het moment de machtigste natie van Zuid-Azië.

De staat India bedrijft officieel een neutralistische politiek en streeft naar een positie van ongebondenheid tussen de supermachten. Maar gezien India's lange en vaak door spanningen omgeven grenslijnen met China en Pakistan is de Sovjet-Unie voor India een nood-

zakelijke waarborg voor zijn veiligheid geworden. India steunt op de Russische bescherming om de samenwerking tussen China en Pakistan het hoofd te bieden.

India is voor zijn belangrijkste defensiebehoeften sterk van de Sovjet-Unie afhankelijk. Er bestaat ook een vriendschapsverdrag tussen New Delhi en Moskou dat dateert van 1971. Daarnaast is de Sovjet-Unie langzamerhand India's belangrijkste handelspartner.

PAKISTAN

De regering van Pakistan — dat ten oosten en zuiden van het door de Sovjets bezette Afghanistan ligt — wordt met de dag nerveuzer.

Pakistan is de enige nog overgebleven hindernis tussen de Sovjet-troepen in Afghanistan en het doel van de Russen, een altijd ijsvrije zeehaven aan de Arabische Zee. Vanwege de Russische militaire aanwezigheid in Afghanistan is het Kremlin nu in een uitstekende positie om politieke en militaire druk op Pakistan uit te oefenen.

De islamitische staat Pakistan bestaat uit vier provincies, twee aan weerszijden van de rivier de Indus. De twee provincies aan de oostkant, Punjab en Sind, zijn vast in handen van de regering van president Zia ul-Haq in Islamabad.

In de twee provincies ten westen van de Indus, de Noord-Westelijke Grensprovincie en Baloetjistan, is het onrustig. Deze provincies hebben een 3000 km lange gemeenschappelijke grens met het door de Sovjets bezette Afghanistan. De Pakistaanse regering vreest dat de Russen Afghanistan zullen gaan gebruiken als springplank om de afscheidingsbewegingen onder de etnische groeperingen in deze twee provincies voor eigen doeleinden te gebruiken. Onderlinge moeilijkheden tussen deze etnische minderheden leggen nu al zware druk op de eenheid van het land.

De eerste zorg betreft het reeds lang smeulende onafhankelijkheidsstreven onder de stammen van Baloetjistan in West-Pakistan. De Baloetjistani streven al lange tijd naar eenwording met verwante stammen in het zuiden van Afghanistan en het oosten van Iran in een onafhankelijke staat Baloetjistan.

Er zijn tekenen die wijzen op sterke Russische betrokkenheid bij deze pogingen om een afzonderlijke staat Baloetjistan te stichten. Een pro-Russische vazalstaat zou de Russische

invloedsfeer feitelijk uitbreiden tot aan de zuidelijke kust. Het Kremlin zou dan eindelijk kunnen beschikken over de ijsvrije zeehavens waarnaar het al sinds de tijd van de tsaren streeft.

Een extra voordeel voor de Sovjets zou zijn dat ze dan de controle zouden krijgen over de belangrijkste olieaanvoerlijnen die vanaf de Perzische Golf lopen.

De pasjtoesprekende stammen in het noordwesten van Pakistan en het oosten van Afghanistan dromen ook al lange tijd van een eigen staat Pasjtoenistan. Net als de Baloetjistani vormen ook deze volkeren een potentieel vruchtbare voedingsbodem voor de revolutionaire propaganda van de Sovjets.

De hoofdzakelijk islamitische natie Bangladesj — eertijds bekend als Oost-Pakistan — scheidde zich in 1971 na een bloedige burgeroorlog van Pakistan af. Hoewel Bangladesj officieel niet-gebonden is, worden de betrekkingen met de Sovjet-Unie steeds hechter.

CENTRAAL-AZIË

Eveneens bij Gog aangesloten zijn Gomer en Bet-Togarma met al hun krijgsbenden (Ezech. 38:6).

Gomer was Jafets oudste zoon. In tegenstelling met wat nogal wat bijbelkenners beweren is Gomer in deze profetie niet West-Duitsland.

Wie is Gomer dan? Onder de oosterse afstammelingen van Gomers drie zoons vinden we Turkse en Tataarse (Turks-Mongoolse) elementen, bewoners van de Aziatische steppen en woestijnen.

Veel van deze volken, die de vijf socialistische Sovjet-republieken in Centraal-Azië bewonen, zijn reeds bij de Sovjet-Unie ingelijfd. De staat Mongolië die ten zuiden van Siberië tussen de Sovjet-Unie en China ligt ingesloten, is feitelijk een vazalstaat van de Sovjets. De Turkse bewoners van Uyghur (Xinkiang in West-China) en de Mongolen in Binnen-Mongolië staan onder gezag van communistisch China.

Gomers derde zoon, Togarma, wordt met name genoemd in Ezechiël 38. Togarma vestigde zich voor een deel in Armenië. Afstammelingen van Togarma trokken ook oostwaarts naar Mongolië waar ze tegenwoordig nog terug te vinden zijn, vermengd met Magogietische elementen. Ook de moderne nakomelingen van Togarma komt men in de Chinese provincie

Xinkiang tegen, evenals in Siberië of de Russische Tataren Republiek.

Ezechiël heeft het echter uitdrukkelijk over „Bet-Togarma ver in het noorden” (38:6). Dit verwijst onmiskenbaar naar de Siberische tak van Togarma.

ZUIDOOST-AZIË

De moderne naties in dit gebied behoren naar ras tot de zuidelijke mongoloïde groep. Deze volkeren zijn hoofdzakelijk van Jafetietische afkomst, volgens de lijn van Gomer en, meer naar het oosten, van Jawan. Het communisme heeft hier reeds vaste voet aan de grond gekregen.

Vietnam is al een communistische staat en opgenomen in de Russische invloedssfeer. Na een twintigjarige strijd heeft de door de Amerikanen gesteunde regering in Saigon zich in het voorjaar van 1975 overgegeven aan de Noord-vietnamese legers die door de Sovjets werden ondersteund. In juli 1976 werden beide delen van Vietnam officieel herenigd tot een communistische staat.

De regering van het naburige Laos is een bondgenoot van Vietnam en de Sovjet-Unie. Het buurland Cambodja wordt al sinds 1979 door Vietnam overheerst.

De voortgaande militaire activiteiten van Vietnam in Cambodja vormen een potentiële bedreiging voor de veiligheid van het noordwestelijker gelegen Thailand. Ook Maleisië vreest de mogelijke dreiging van het veroveringsgezinde Vietnam. Ter verhoging van de onveiligheid zijn er ook nog groepjes communistische guerrillastrijders die in het grensgebied tussen Thailand en Maleisië opereren.

In Birma vormen militair actieve guerrillastrijders een bedreiging voor de regering in Rangoon. Opstanden onder de etnische minderheden van het land maken de kans op een crisis nog groter. Ook in Indonesië en de Filipijnen belagen communistische rebellen zo nu en dan het gezag van de regering.

Zuidoost-Azië zal er voor een groot deel zeker moeite mee hebben om de onophoudelijke communistische druk te weerstaan. Uiteindelijk zal dit hele gebied gedwongen worden, zoals uit de profetie blijkt, om met de Sovjet-Unie en haar bondgenoten samen te werken.

Gods oordeel

Zoals wij hebben gezien zal het komende Euraziatische bondgenootschap niet veel van West-Europa overlaten.

Nadat Christus de legers van alle volken bij Armageddon heeft gedecimeerd zal Gog uit de overlevenden van de Euraziatische strijdkrachten een geweldig leger bijeenrapen. Dat leger zal trachten om zijn ideologie aan het herstellende Israël op te leggen. Maar het zal niet lukken!

„Zie, Ik zàl u, Gog,” verklaart God (Ezech. 38:3). Het lot van zijn legers wordt in levendige bewoordingen geschilderd: „Op de bergen van Israël zult gij vallen, gij met al uw krijgsmiddelen en de volken die met u zijn; aan roofvogels, vogels van allerlei gevelderte, en aan het gedierte des velds zal Ik u tot voedsel geven” (Ezech. 39:4). Het volk Israël zal zeven maanden werk hebben om de miljoenen gesneuvelden van Gogs leger te begraven (Ezech. 39:12).

De overlevenden zullen weten dat God heerser is.

De smadelijke nederlaag van Gog zal een krachtige getuigenis voor de volken van de wereld zijn. „Zo zal Ik mijn heerlijkheid onder de volken brengen, en zullen alle volken het gericht zien dat Ik voltrokken heb” (Ezech. 39:21).

Het volk Israël zal al het wapentuig dat door Gogs leger werd meegevoerd vernietigen (39:9-10). Wanneer Gogs macht definitief gebroken is zullen de volken van de wereld zich eindelijk bij Gods heerschappij neerleggen. Na zesduizend jaar oorlog en internationale strijd komt dan eindelijk de werkelijkheid van vrede en voorspoed. „Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoei-messen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Micha 4:3; Jes. 2:4). Zuid-Azië en de wereld zullen eindelijk vrede kennen! □

Over de Duivel gesproken...

Waar is die vandaan gekomen? Werd hij door God geschapen? Zo niet, hoe kwam hij dan tot bestaan? Deze en nog andere vragen over dit onderwerp worden beantwoord in ons gratis boekje *Heeft God een Duivel geschapen?* Schrijf ons om een exemplaar.

Het Mysterie van de Kerk

Deze elfde aflevering bevat het derde deel van het zesde hoofdstuk van Herbert W. Armstrong's laatste boek *Mysterie der Eeuwen*.*

Het is de functie van de KERK — als de geestelijke MOEDER van de christenen die er lid van zijn — heilig, rechtvaardig, volmaakt goddelijk KARAKTER te ontwikkelen in degenen die God roept, degenen die God aan de Kerk toevoegt.

Vergeet niet dat niemand tot Christus KAN KOMEN, tenzij hij door God de Vader wordt geroepen en getrokken (Joh. 6:44). Pasbekeerde leden worden niet tot geestelijke bekering gebracht door de „verkooptechniek” van menselijke evangelisten; zij worden niet „bepaat” om zich te „bekeren”; zij worden niet onder zware emotionele druk gezet door felle evangelistische retoriek of vurigheid, of door een overemotionele „oproep naar het altaar” in evangelistische kruistochten met de sentimentele tonen van een weeklagend koor.

Dit soort *hedendaagse* „ouderwetse evangelie”-kruistochten is noch als leer noch als voorbeeld in het Nieuwe Testament te vinden! Toch menen de mensen ten onrechte dat dit is wat Christus voor ogen stond, het gebruik dat door Jezus werd ingesteld.

*De nederlandstalige editie van dit boek zal niet vóór 1987 verschijnen.

Jezus kwam beslist *niet* op een „zielenreddende kruistocht” in de poging in die tijd alle mensen van SATANS wereld te behouden. Hij kwam om uit Satans wereld mensen te roepen die daartoe zijn gepredestineerd en speciaal door God worden geroepen. Jezus zei dat het voor anderen uit SATANS WERELD onmogelijk is tot Hem te komen voor behoud, tenzij zij speciaal worden geroepen door God om koningen en leeraars te worden in de tijd dat Gods WERELD VAN MORGEN SATANS WERELD zal hebben vervangen. NOOIT heeft Jezus iemand gesmeekt of verzocht „zijn hart aan Hem te geven”. Bij Jakobs bron in Samaria sprak Jezus met een vrouw over de heilige Geest in termen van „levend water”.

De vrouw zei tot Jezus: „Here, geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb”. Dit was een regelrecht verzoek van een onbekeerde vrouw om behoud en de gift van de heilige Geest. MAAR JEZUS SPRAK HAAR SLECHTS OVER HAAR ZONDEN — OVER DE DINGEN WAARVAN ZIJ ZICH DIENDE TE BEKEREN! Hij zei NIET: „Kom tot Mij, zoals je bent, in je zonden.”

Niemand KAN tot Jezus komen tenzij God de Vader hem trekt! Allen hebben gezondigd. Zonde is tegen GOD de Vader gericht. Men moet zich eerst van de zonde bekeren — zich ervan afkeren! Dit is veel meer dan wroeging over schuld. Het is een kwestie van er voldoende BEROUW over te hebben dat men zich van de zonde

AFKEERT, de zonde overwint. Hierdoor wordt iemand door geloof in Christus met God verzoend. Het is GOD de Vader die aan de Kerk diegenen toevoegt die Hij tot behoud roept (Hand. 2:47). Het is GOD die leden in de Kerk plaatst (1 Kor. 12:18) — niet de emotionele retoriek van een evangelist tijdens een emotionele oproep om naar het altaar te komen!

God plaatst de individuele leden in zijn Kerk, opdat in hen zijn heilige, rechtvaardige, volmaakte KARAKTER tot ontwikkeling komt. En WAAROM? Om hen erop voor te bereiden GODDELIJKE WEZENS te worden in het KONINKRIJK (gezin) VAN GOD, teneinde met de regering van God de gehele aarde te BESTUREN!

Maar HOE ontwikkelt de KERK als de geestelijke MOEDER van haar leden DIT GODDELIJKE KARAKTER?

Dit brengt ons tot het ware DOEL van de Kerk. Dit brengt ons tot BEGRIP van WAAROM iemand niet buiten de KERK kan worden WEDERGEBOREN.

Ware doel van de Kerk

Nu het ALLERBELANGRIJKSTE: wat is het WARE DOEL van de Kerk? WAAROM liet God haar door Christus oprichten?

De KERK is de geestelijke MOEDER van de bekeerde mensen. Deze mensen zijn de nog ONGEBOREN geestelijke embryo's en foetussen, verwekt door Gods heilige Geest — zij zijn nu reeds kinderen van GOD.

De KERK is Gods geestelijke ORGANISME, dat goed is georganiseerd, ten behoeve van het voeden met geestelijk voedsel, het trainen en ontwikkelen in geestelijk rechtvaardig KARAKTER van de toekomstige GODDELIJKE WEZENS — de zonen van God de Vader!

Voor deze training — deze geestelijke ontwikkeling van Gods KARAKTER — heeft God zijn Kerk een TWEEVOLDIGE verantwoordelijkheid gegeven:

1) „Gaaf heen in de gehele wereld” en verkondig het GOEDE NIEUWS — een aankondiging — van het komende koninkrijk van God.

2) „Weid mijn schapen.”

Bij het weiden of VOEDEN van de „schapen”, het in hen ontwikkelen van Gods geestelijke KARAKTER, heeft God hun evenwel ook HUN AANDEEL gegeven in het steunen van de grote opdracht: „Gaaf heen in de gehele wereld.”

Deze eerste en grote opdracht werd aan de apostelen gegeven. In mindere mate werden evangelisten gebruikt om de boodschap uit te dragen. Andere leiders — geordineerde dienaren — hadden een vaste plaats, maar ook de plaatselijke dienaar van een gemeente kan in zijn gebied evangelisatiediensten houden — niet van het „zielenreddende kruistocht”-type, maar lezingen die als een getuigenis het komende KONINKRIJK VAN GOD AANKONDIGEN en VERKONDIGEN (het ware evangelie)!

Deze GEHELE GROTE OPDRACHT — het verkondigen van het GOEDE NIEUWS van het komende koninkrijk, en het „weiden van de schapen” — is een GECOMBINEERDE verantwoordelijkheid en functie van de Kerk.

Het individuele gewone lid HEEFT ZIJN EIGEN ZEER BELANGRIJKE AANDEEL in het verkondigen van het GOEDE NIEUWS (evangelie) aan de wereld. HOE? Niet door zelf in het openbaar Christus' boodschap aan de buurt of aan de wereld te verkondigen. Dit wordt in hoofdzaak door de apostelen gedaan, in mindere mate door evangelisten, en in nog mindere mate door plaatselijke dienaren. (De hoofdverantwoordelijkheid van de plaatselijke dienaren is het toezicht op en het prediken tot de plaatselijke kerk.)

De GEHELE KERKELIJKE ACTIVITEIT is evenwel één GEHEEL, georganiseerd in verscheidene afdelingen en taken (1 Kor. 12:5-6).

Aandeel van het gewone lid

Wat is nu het aandeel van het individuele plaatselijke lid in het bekendmaken van de evangelieboodschap aan DE GEHELE WERELD? Dit wordt immers hoofdzakelijk en rechtstreeks gedaan door de APOSTEL. In deze tweede helft van de twintigste eeuw gebeurt het bovendien door radio, televisie en het GEDRUKTE woord!

In de eerste eeuw werd het gedaan door persoonlijke verkondiging. WELK AANDEEL had dan het individuele gewone lid daarin?

EEN GROOT AANDEEL! Zonder dit grotere lichaam van gewone leden zou de apostel niets kunnen doen!

Een voorbeeld uit de Bijbel: Petrus en Johannes hadden de boodschap in de Tempel te Jeruzalem verkondigd. Petrus had een wonder verricht en er had zich een grote menigte mensen verzameld. Bijgevolg werden Petrus en Johannes voor de nacht in de gevangenis geworpen, en zij werden ernstig bedreigd. Hun leven was in gevaar. Zij waren ontdaan.

Onmiddellijk na hun vrijlating gingen zij naar de gewone leden (Hand. 4:23). Zij hadden behoefte aan de steun en de bemoediging van de leden. Zij baden VURIG! Petrus en Johannes hadden deze loyaliteit, deze steun en de gebeden van de gewone leden hard NODIG. ZIJ VORMDEN ALLEN TEZAMEN EEN TEAM!

Schrijver dezes, Christus' apostel, kan met nadruk zeggen dat de apostelen, evangelisten, dienaren en oudsten niet verder hadden kunnen gaan met het werk van God zonder de loyale steun en de voortdurende bemoediging van de gewone leden.

Evenmin kan het individuele gewone lid Gods heilige, rechtvaardige en volmaakte KARAKTER in zich ontwikkelen zonder het werk van de apostel, de evangelisten, dienaars en oudsten. Al deze verschillende leden die GOD in zijn Kerk heeft geplaatst zijn onderling afhankelijk — zijn wederkerig op elkaar aangewezen. Zij vormen een TEAM, een GEORGANISEERD GEESTELIJK ORGANISME — totaal verschillend van welke seculiere of wereldlijke organisatie dan ook!

HOE werkt deze wederkerige afhankelijkheid meer bepaald?

God zorgt voor moderne middelen

In het algemeen kost de hele onderneming van de Kerk in deze twintigste-

eeuwse wereld veel geld. Voor de uitvoering van haar opdracht staan de Kerk faciliteiten en middelen ter beschikking die in de wereld van de eerste eeuw niet bestonden. Zonder de tienden en de gulle vrijwillige offers van de gewone leden zou de opdracht van de Kerk in de wereld van vandaag niet kunnen worden uitgevoerd.

Zonder de vurige en voortdurende gebeden van alle leden zou het werk niet kunnen worden verricht. Zonder de aanhoudende BEMOEDIGING van de gewone leden en van hun plaatselijke leiders zouden diegenen van ons die vanuit het hoofdkwartier werkzaam zijn het onder de vervolgingen, de tegenstand, de beproevingen en teleurstellingen niet kunnen volhouden.

Andersom hebben ook de gewone leden even dringend behoefte aan de bemoediging, het onderwijs, het advies en de leiding van het hoofdkwartier en de plaatselijke dienaren.

HOE nu is Gods Kerk in deze tijd georganiseerd — HOE werkt zij aan het eind van deze twintigste eeuw?

Christus' evangelieboodschap — het koninkrijk van God — wordt over de gehele wereld met dynamische KRACHT bekendgemaakt door de radio, door de televisie, en door het tijdschrift met massa-oplage THE PLAIN TRUTH/DE ECHTE WAARHEID. Ook worden er op aanvraag miljoenen aantrekkelijke gratis boekjes en boeken verzonden.

Wekelijks wordt er vanuit het hoofdkwartier aan alle dienaren een 14 tot 20 pagina's tellend gestencilde PASTOR GENERAL'S REPORT verstuurd. Tweemaal per maand gaat de krant THE WORLDWIDE NEWS naar alle leden. Maandelijks wordt het tijdschrift HET GOEDE NIEUWS verzonden aan alle gewone leden, dienaren en andere belangstellenden. En tenslotte stuurt de *pastor general* maandelijks een gestencilde medewerkersbrief naar alle leden en medewerkers met een verslag over de voortgang in het werk, lopende activiteiten en behoeften.

En een uiterst belangrijke afdeling moeten wij niet over het hoofd zien: de Bijbelcursus, gratis lessen die na inschrijving naar gewone leden en het publiek worden verzonden en die fundamentele onderwerpen uit de Bijbel diepgaand behandelen.

Wellicht dient nog vermeld te worden dat schrijver dezes op zijn reizen Christus' boodschap persoonlijk overbrengt aan koningen, keizers, presi-

denten, eerste-ministers en andere leiders onder hen in een groot aantal landen.

Dit alles is een goedegeorganiseerde onderneming ter verwezenlijking van het DOEL van de Kerk: 1) het aankondigen aan de wereld van de komst van het koninkrijk van God en 2) het voeden van de kudde.

De „eenling”, de „individuele christen”, die het koninkrijk van God wil binnenklimmen op enige andere wijze dan door CHRISTUS en ZIJN WEG via zijn KERK, wordt niet opgeleid in CHRISTUS' WIJZE VAN TRAINING, om te regeren met Christus in zijn koninkrijk!

„Individuele christenen” — ex-leden

Hoe zit het nu met de „particuliere” of „individuele christen” die zegt: „Ik wil geen deel van de Kerk zijn; ik wil mijn behoud rechtstreeks en met Jezus Christus alleen nastreven.”

Het antwoord is dit: God zelf heeft het plan en de methode vastgesteld waardoor mensen, na te zijn verwekt, kunnen worden opgeleid en voorbereid om deel te worden van de groep geboren GODDELIJKE WEZENS die het KONINKRIJK VAN GOD zal vormen!

Het koninkrijk van God zal het GODDELIJKE GEZIN zijn, een verheven en hoogopgeleide familie van GODDELIJKE WEZENS. De Kerk is Gods speciale school voor de opleiding van degenen die Hij heeft uitgekozen en geroepen om in zijn Kerk te worden opgeleid — een opleiding tot koning en priester, om te leren regeren en onderwijzen. Alleen degenen die aldus zijn opgeleid in de Kerk zullen in het koninkrijk van God koningen en priesters zijn.

Degene die zegt: „Ik zal mijn behoud alleen zien te krijgen, buiten de Kerk om”, diegene is volkomen misleid. Dit is niet de tijd dat behoud voor de mensen van Satans wereld openstaat. Degenen die nu worden geroepen, ik herhaal het met nadruk, worden NIET GEROEPEN alleen voor behoud. Zij worden geroepen voor een speciale opleiding die alleen in Gods Kerk beschikbaar is.

Mensen in Satans wereld kunnen niet zichzelf buiten de Kerk opleiden voor de bijzondere roeping om bestuurder en leraar te worden in Gods koninkrijk in de tijd dat Satan is verwijderd en de wereld Gods wereld is geworden.

De Kerk is GEORGANISEERD volgens GODS patroon van teamwork en samenwerking teneinde tezamen volmaakt te functioneren. De leden zullen het GODDELIJKE GEZIN worden zoals dit ten tijde van Christus' wederkomst zal bestaan. Vergeet niet dat God dit goddelijke GEZIN is!

Neem een analogie uit Satans wereld. Een voetballer zegt: „Ik wil met alle wedstrijden meedoen, maar ik train *alleen*. Ik wil geen deel van het TEAM zijn voordat de wedstrijden beginnen.” Zou de trainer hem tijdens de wedstrijden deel van het elftal laten uitmaken zonder dat hij gedurende de trainingstijd TEAMWORK had geleerd? Evenmin laat God iemand bij de opstanding tot zijn gezin toe die weigert er nu deel van uit te maken — in de KERK — in de geestelijke „trainingstijd”.

Tot degenen die bij het begin van de KERK tot apostelen werden gekozen zei Jezus, sprekend over de KERK.

„Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken.” Degenen die niet met anderen van de ranken zijn verbonden, waarbij allen met de hoofdwijnstok verbonden zijn, waren GEEN DEEL VAN DE KERK, en God de Vader zal hen als DODE ranken weggoeien. Het LEVEN (geestelijk leven waarmee wij nu worden geïmpregneerd) ontvangt men, samen met alle andere „ranken”, van de hoofdwijnstok — Christus, het Hoofd van de KERK!

Hoe is het met iemand die IN Christus' „geestelijke LICHAAM” — de Kerk — was, maar om een bepaalde reden werd BUITENGESLOTEN (het veroorzaken van verdeeldheid of opstandigheid of verzet tegen het bestuur van de Kerk)? De KERK is als een zwangere vrouw. Wanneer er een abortus optreedt, verlaat het MENSELIJKE LEVEN de foetus totaal. Er is echter in deze analogie één verschil. Voor iemand die Gods Kerk verlaat, of er buiten wordt gesloten, is het mogelijk om, na bekering en hernieuwd geloof, weer in het lichaam te worden opgenomen.

Hoe is het met de kerken van de wereld?

Hoe is het met de miljoenen leden van andere kerken of religies?

SATAN is de grote vervalser. Satan heeft zijn kerken, zijn godsdiensten, en zijn dienaren in die godsdiensten en kerken (2 Kor. 11:13-15). Hoe is het met de miljoenen mensen in de traditionele, algemeen erkende

„christelijke” kerken? In het boek Openbaring wordt in het 12e hoofdstuk de WARE Kerk beschreven als de vervolgde „kleine kudde”, waarvan velen de marteldood zijn gestorven — wegens hun geloof ter dood zijn gebracht — en waarvan anderen moesten VLUCHTEN om veilig te zijn voor vervolging, marteling en de dood. In hoofdstuk 17 wordt een beeld gegeven van de grote, politiek en wereldlijk machtige kerken, geleid door hun „moeder”, „het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde” (vers 5). Met andere woorden, de oude „Babylonische mysteriën”-godsdienst, waaruit vele protesterende dochterkerken zijn voortgekomen. Deze politiek machtige kerk was de vervolger van „de heiligen” (vers 6). Deze valse kerk, die politiek sterk is, zit op een „beest” dat in hoofdstuk 13 wordt beschreven als een regering die regeert door de macht van „de draak” die (Openb. 12:9) Satan de duivel is.

Dit is schokkend, maar wordt in Gods Woord duidelijk geopenbaard!

Hoe is het met diegenen in zulke kerken die „wedergeboren christenen” beweren te zijn? Zij zijn MISLEID! Hoe oprecht zij ook mogen zijn. Zij weten niet dat zij wat hun geloofsovertuigingen betreft bedrogen en verkeerd zijn. Zij worden echter nu niet geoordeeld! Zij zijn veroordeeld tot de poel des vuurs noch „behouden”. Zij behoren tot de WERELD die door het bedrog van Satan wordt beheerst en van God is AFGESNEDEN!

Het moet worden herhaald: hun ogen zullen voor Gods WAARHEID worden geopend als zij na Christus' komst nog leven en wanneer Satan is verwijderd, of als zij daarvoor reeds dood zijn zullen zij worden opgewekt en in de opstanding van het Oordeel van de grote Witte Troon tot waarheid en behoud worden geroepen (Openb. 20:11-12).

Inderdaad, de gehele wereld is MISLEID. Maar geloofd zij GOD! Satan zal spoedig van de aarde worden verwijderd, de ogen zullen opengaan voor de VERBAZINGWEKKENDE WAARHEID, en uiteindelijk zal IEDEREEN die ooit heeft geleefd tot behoud en eeuwig leven zijn geroepen! Iedereen moet evenwel, wanneer hij wordt geroepen, zijn eigen beslissing nemen. Het is triest om te zeggen, maar sommigen zullen zich niet bekeren, zullen niet geloven en worden behouden. Dit boek leert na

(Zie verder pagina 21)

De Joden en Israël

Af en toe wil de redactie van DE ECHTE WAARHEID de aandacht van de lezers richten op de zienswijze van vooraanstaande persoonlijkheden die een belangrijke invloed op de wereld hebben.

Deze maand hebben wij plaats ingeruimd voor twee visies op het dilemma in het Midden-Oosten. Eerst volgt hier een artikel geschreven door Ilan Elgar, consul voor pers en informatie van het Israëliëse consulaat te Los Angeles. Op pagina 19 volgt de visie van een vooraanstaande Palestijn.

Teneinde een rechtvaardige oplossing voor het Arabisch-Israëliësch conflict te vinden, moet de eerste prioriteit zijn het leggen van een in beginsel duidelijk historisch fundament voor rechten en aanspraken...

Die geschiedenis is geleidelijk verduisterd door een complexe mythologie... De diplomatie kan alleen dan een rol spelen als de mythen uit de weg worden geruimd en de historische waarheid haar rechtmatige plaats wordt gegeven. Anders kunnen zelfs na onderhandeling gesloten overeenkomsten vergankelijk en illusoir blijken.

Het cruciale element in de hele mythologische structuur is de in de Arabische/Islamitische wereld algemeen aangehangen leer dat de Joodse Staat een indringer in het Midden-Oosten is die de Arabieren werd opgedrongen door het Westerse imperialisme en het Zionistische kolonialisme; dat het kleine land Palestina door hen willekeurig werd gekozen als een plaats voor Joodse vestiging, vooral na het lijden van het Joodse volk gedurende de Tweede Wereldoorlog; en dat als gevolg daarvan een groot historisch onrecht werd begaan door de Arabieren van Palestina van hun land te beroven.

De waarheid is dat het gebied dat Palestina wordt genoemd nimmer het oude vaderland is geweest van de Arabieren die in Israël en op de westelijke Jordaanoever wonen. Noch in de geschiedenis noch volgens het internationaal recht is „Palestina” ooit een land geweest, laat staan een Arabisch land.

Duizenden jaren lang was de historisch besliste aanduiding van het gebied *Eretz Israel* — het land Israël —, een naam die er niet aan werd gegeven door extremistisch nationalistische Joden in 1948 of 1967, maar door de bevrijde kinderen van Israël na hun uittocht uit Egypte onder Mozes, zo'n 3500 jaar geleden.

Het lijkt geen twijfel dat het verhaal begint met de Bijbel — met het verhaal in Genesis van de aartsvader Abraham en het verbond dat hij sloot met zijn God en zijn land...

Sindsdien is het nationale bewustzijn altijd doordrongen en vervuld gebleven van de strekking van dit verbond. Het Heilige Land is heilig

vanwege dit verbond en vanwege al wat eruit voortvloeide in de Joodse geschiedenis, vanaf Abraham via Mozes en David en Elia tot Jesaja en Jeremia...

Maar ook al begint het allemaal met de Bijbel, het eindigt daar zeker niet mee. Het is het historische godsdienstig-nationale karakter van het Joodse volk dat het in staat stelde nimmer te wankelen in zijn toewijding aan zijn God en zijn land. De ideeën van een „ballingschap” uit *Eretz Israel* en van een „verlost Sion” zijn van wezenlijk belang voor een goed begrip van het Joodse overleven door de eeuwen heen — en van de stichting van de Joodse staat in onze eigen tijd.

In tweeduizend jaar van ballingschap, verstrooiing en vervolging vergat het Joodse volk nooit het verbond. Door de eeuwen heen en overal ter wereld, van geboorte tot dood, op gewone dagen en bij bijzondere gelegenheden, op sabbatten en feesten, thuis en in de synagoge, bij maaltijden en op vastendagen, door niet aflatend gebed, studie, ceremonie, gewoonte en wet — steeds was het Joodse bewustzijn doordrongen van een onuitroeibare en niet te stillen hartstocht voor *Eretz Israel* en Jeruzalem.

Bijna twintig eeuwen lang vormde deze verbondenheid het centrale thema in de literatuur van het Joodse volk. Alle Joodse gebeden voor een nationaal herstel, alle hervestigingsbewegingen, alle Messiaanse aspiraties hadden als hun eerste doel de wederopbouw van *Eretz Israel* en Jeruzalem — een wederopbouw waarin de verlossing van het volk Israël zou worden belichaamd...

Talrijke invallers hebben het land Israël veroverd: Assyriërs, Babyloëniërs, Syriërs, Egyptenaren, Perzen, Grieken, Romeinen, Byzantijnen, Arabieren, Koerden, Mammelukken en Mongolen, Tataren en Kruisvaarders, Turken en Britten...

Maar de Joden, verdreven uit hun land en verstrooid naar de vier windstreken... hielden nooit op hun recht en aanspraak op *Eretz Israel* te verdedigen. Het voortbestaan van het Joodse volk door duistere eeuwen heen was onverbreekelijk verbonden met hun herinnering aan hun land en hun vastbesloten wil erheen terug te keren... Nooit is er een ander geval geweest van een volk welks staatsbestel en godsdienstige centrum werden vernietigd, welks land werd verwoest,

welks leden werden verdreven en verstrooid naar de verre uithoeken van de aarde, dat slachtoffer werd van discriminatie en vervolging, van massamoord bij kruistochten, verdrijving, inquisitie, grove aantijging, pogroms en holocaust — alleen maar om te overleven in scheppingskracht en waardigheid en naar hun land terug te keren en dat na 1900 jaar weer op te bouwen.

In feite kwam er nog iets bij de eeuwenoude, geestelijke band van het Joodse volk met *Eretz Israel*. Alle invallen, veroveringen en verwoestingen ten spijt, zijn er altijd Joden in het land Israël blijven wonen.

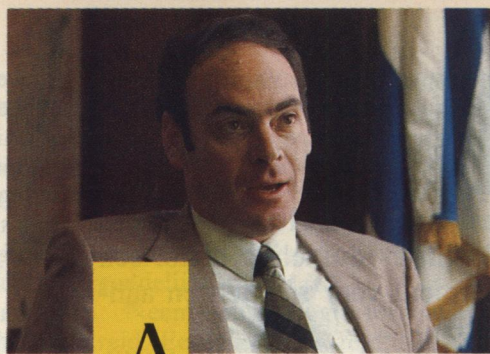
Hardnekkig gehecht aan de grond, een gehechtheid die werd versterkt door het geloof dat op een dag de Joodse soevereiniteit zou worden hersteld, woonden en huwden en stierven Joden in het Heilige Land zonder onderbreking gedurende alle eeuwen van vreemde heerschappij, van anarchie en verwaarlozing, van oorlog en vernietiging en massamoord.

In eeuwen van Romeinse, christelijke en islamitische heerschappij verviel Palestina tot een verwaarloosde woestijn en nam het aantal er woonachtige Joden sterk af. Toch bleven zij er — want deze Joden zagen zichzelf als de „wachters van de muren”, de levende aanwezigheid waarvan de nakomelingen het land opnieuw zouden opbouwen.

En door alle generaties heen, door alle eeuwen van verstrooiing heen, bleven er Joden naar het Heilige Land terugkomen. Altijd was er de *alijah* — het opgaan naar Israël —, zelfs als vreemde heersers immigratie verbooden.

Het tegenwoordige Joodse herstel begon halverwege de negentiende eeuw, geruime tijd voor de opkomst van het politieke Zionisme. Joden immigrerden, bouwden, plantten, versterkten, en droomden van de dag dat de Joodse soevereiniteit zou worden hersteld en *Eretz Israel* herboren...

Naar dit lege land, door oorlogen tot een woestijn gemaakt, ten prooi gevallen aan misbruik en verwaarlozing, kwamen de Joden om opnieuw hun oude vaderland op te eisen en op te bouwen...

Alle invallen, veroveringen en verwoestingen ten spijt, zijn er altijd Joden in het land Israël blijven wonen.”

De Joodse aanspraak op *Eretz Israel* begint met de Bijbel, niet omdat de Bijbel een politiek document is, maar omdat hij gedurende 3500 jaar het bewustzijn van de Joden heeft gevormd en hen tot een afzonderlijk volk heeft gemaakt; omdat zeventig generaties lang Joden zich elke dag in gebed, studie en verlangen tot Sion hebben gewend.

Het recht van het Joodse volk is niet ontleend aan de Balfour-verklaring van 1917, of het Volkenbondmandaat van 1922, of enige resolutie van de Verenigde Naties, of de schuld van de wereld na de holocaust. Het is een recht dat is gegrond in de oudste en meest onverbroken band tussen een volk en zijn godsdienst, cultuur en land in de boekstaafde geschiedenis.

Het is een recht dat is bevestigd door het offer en de toewijding van al diegenen die gedurende alle jaren van pestilentie en verderf, van onderdrukking en verbanning, van bloedbaden en pogroms in het land zijn gebleven — Joden die werden geschraagd door het geloof dat zij de bewaarders, de bewakers, de beschermers waren van het land dat eens zou worden hersteld voor het hele Joodse volk uit elke plaats van hun verstrooiing en elk centrum van hun ballingschap.

Het is een recht dat is gelegaliseerd door de strijd van hen die de stenen uit de dorre aarde trokken en haar deden bloeien, die moerassen veranderden in boomgaarden en woestijnen in oasen, die het land vulden met bossen, wegen aanlegden, het landschap veranderden, de lege vlakten en kale bergen een ander aanzien gaven, universiteiten en scholen bouwden en gezondheid brach-

ten aan alle inwoners, niet het minst aan de Arabieren.

Wie deze duizenden jaren oude romance tussen een volk en zijn land, deze organische band tussen de Joden en Jeruzalem, de kinderen van Israël en het land Israël niet begrijpt, mist het diepste wezen van de lotsbestemming en de hartstocht van de Joodse geschiedenis.

Men behoeft geen fanatieke nationalist of godsdienstijveraar of zelfs maar gelovige te zijn om diep ontzag te hebben voor deze edele erfenis, om te begrijpen dat zij behoort tot het hart van wat het Joodse volk bindt aan *Eretz Israel*, om het onherroepelijke feit te aanvaarden dat Sion in het bewustzijn van het Joodse volk een centrale plaats inneemt.

En om dat te erkennen als een overheersende realiteit en een onontkennbaar feit in het Midden-Oosten waarmee de wereld in het reine moet komen.

Het historisch onderzoek zal ook een andere wijdverbreide mythe opruimen: dat een gebied met de naam Palestina het oude nationale vaderland is van de Arabieren van de westelijke Jordaanoever, de „West Bank” (en wat dat aangaat, ook van Israël).

Het woord „Palestina” heeft zijn oorsprong in de bijbelse naam die de Israëlieten aan het land van de Filistijnen gaven. En ofschoon dat oude volk al vroeg van het toneel van de geschiedenis verdween, werd die naam voor het eerst door het Romeinse Rijk gebruikt om de identiteitsrelatie van het land met het Joodse volk geheel uit de herinnering te bannen. Na de Arabische verovering van het gebied in de zevende eeuw werd Palestina — „Filastin” — louter beschouwd als een deel van Syrië.

Gedurende bijna tweeduizend jaar functioneerde de naam Palestina niet als een omschreven politieke, culturele, territoriale en demografische entiteit. Pas na 1917, nadat de Britten het gebied hadden veroverd en onder hun heerschappij hadden gebracht, werd de naam Palestina formeel hersteld als een politiek-geografische aanduiding. In die tijd hadden de moslims die naam, welke voor hen nooit meer dan een administratief subdistrict had aangeduid, reeds lang vergeten.

Het territorium van Palestina werd door vele verschillende legers veroverd, waaronder die van de Arabieren, maar het gebied van Palestina was nooit in

zijn geheel van de Arabieren en het is historisch verre van duidelijk of de huidige Arabische bevolking wel van oorsprong in het land thuishoort.

Palestina was nooit een exclusief Arabisch land, zelfs al werd na de Arabische invasies van de zevende eeuw het Arabisch geleidelijk de taal van de meerderheid van de bevolking. Er was nooit een Arabische staat in Palestina en er was ook nooit een afzonderlijk Palestijns-Arabische natie.

De Palestijnse Arabieren creëerden nooit een eigen onafhankelijke eenheid of enigerlei vorm van een afzonderlijke politieke of sociale identiteit; zij waren nimmer autonoom. Hun „nationalisme” is strikt genomen een reactie op het Zionisme, op de terugkeer van de Joden naar *Eretz Israel*, op de Joodse vestiging in Palestina, op de Joodse staat Israël...

Nog twee andere machtige mythen zijn in recente jaren het Westerse bewustzijn gaan domineren en tragisch genoeg vormen die het kader voor de politieke standaardopvattingen over het uiteindelijke lot van de Arabieren die in Judea en Samaria wonen.

De ene mythe is dat de „West Bank” gebied is dat eens rechtmatig toebehoorde aan het Hasjemitische Koninkrijk Jordanië, maar in 1967 door Israël werd veroverd en er sindsdien door bezet wordt gehouden.

De tweede mythe is dat er geen enkel Arabisch vaderland bestaat waarin de Arabieren van Judea en Samaria „zelfbeschikking” kunnen uitoefenen... en dat om die reden zo'n land moet worden ontruikt aan Israël en aan het gebied dat het bestuurt.

Mythen als deze zullen nooit dienen als basis voor een stabiele en rechtvaardige vrede. Hoe krachtig de invloed ervan ook is, aan deze mythen moet weerstand worden geboden door vastberaden terug te gaan naar de historische feiten.

De Europese mogendheden die als overwinnaars uit de Eerste Wereldoorlog kwamen liquideerden het verslagen Ottomaanse Rijk en verdeelden de ertoe behorende gebieden. Er waren twee pretendents voor deze gebieden — die volgens het internationale recht op grond van fundamentele overwegingen van politieke,

geografische, demografische en culturele aard... en op grond van historische rechtvaardigheid als wettig werden erkend. Deze beide pretendents waren: het Arabische volk en het Joodse volk.

Aan de Arabische aanspraak werd in die mate voldaan dat na de Eerste Wereldoorlog twaalf Arabische staten werden gevormd, en na de Tweede Wereldoorlog nog eens acht.

Aan de Joodse aanspraak moest worden voldaan in Palestina, dat in 1919, toen de Volkenbond werd opgericht en de verdeling der gebieden wettelijk werd geregeld, algemeen werd geacht het gebied te omvatten dat nu wordt ingenomen door Israël, de westelijke Jordaanoever en Jordanië.

Aldus kwamen de Joodse en de Arabische aanspraken in dit enorme gebied gezamenlijk voor het forum van de bevrijding — en niet, zoals gewoonlijk wordt gesuggereerd, via een Joodse inbreuk op een reeds toegekend en exclusief Arabisch domein.

We moeten ook in gedachten houden dat de territoriale toezeggingen die de Arabieren waren gedaan een meer dan honderdmaal groter gebied omvatten, dat honderden malen rijker aan hulpbronnen was, dan het „Palestina” dat was aangewezen als Joods Nationaal Thuis.

In 1922 werd het kleine Joodse land drastisch aangetast: het hele gebied ten oosten van de rivier de Jordaan — 35.468 van de 46.339 vierkante mijl, viervijfde van het mandaatgebied Palestina — werd door de Britten eigenmachtig onttrokken aan de bepalingen van het Volkenbondmandaat dat hun was gegeven. Dat deden ze teneinde

het keizerrijk (later koninkrijk) Jordanië te stichten — en specifiek te zorgen voor een reserve aan land voor Palestijnse Arabieren aan de overzijde van de Jordaan, in het besef van het feit dat de oostelijke Jordaanoever deel uitmaakte van Palestina en dat de Palestijnse Arabieren op de oostelijke Jordaanoever hun thuis hadden.

De Britten hadden hiervoor hun eigen imperiale redenen. Bij de militaire campagne om de Ottomaanse Turken te verslaan, die zich in de Eerste Wereldoorlog met de Duitsers hadden verbonden, maakten de Britten gebruik van de hulp van de Hasjemitische clan, met aan het hoofd Hoessein Ibn Ali, de overgrootvader van de huidige koning van Jordanië, wiens familie eeuwenlang de traditionele *sjarifs* (prinselijke bewakers) waren geweest van de heilige mohammedaanse steden Mekka en Medina...

De opzet van de Britten was uit een opgedeeld Ottomaans rijk staten te creëren die aan hen onderhorig waren. In 1920 installeerden de Britten sjarif Hoesseins zoon Feisal op de troon van Irak en in 1922 installeerden zij de andere zoon van de sjarif, Abdoellah, als emir van Transjordanië. (Irak werd in 1932 onafhankelijk, Transjordanië in 1946.)

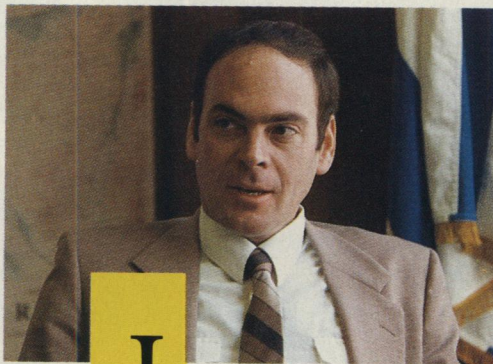
In 1947 werd de oproep van de Verenigde Naties tot de stichting van Joodse en Arabische staten in een nog verder beknod en in stukken verdeeld Palestina, zowel feitelijk als op internationale rechtsgronden, getorpedeerd door de Arabische verwerping van deze oproep en door de oorlog die de Arabieren tegen Israël begonnen.

In ieder geval had Jordanië geen enkel wettig recht op enig deel van Palestina ten westen van de Jordaan, en de Jordaanse expansie in 1948-49 naar de westelijke Jordaanoever was dan ook het resultaat van een onwettig militair avontuur. En dat Jordanië daar in 1967 weer werd verdreven was het gevolg van een defensieve tegenactie. Jordanië heeft geen enkel recht op Judea en Samaria, omdat deze gebieden in geen enkele wettige zin als Jordaans grondgebied kunnen worden beschouwd.

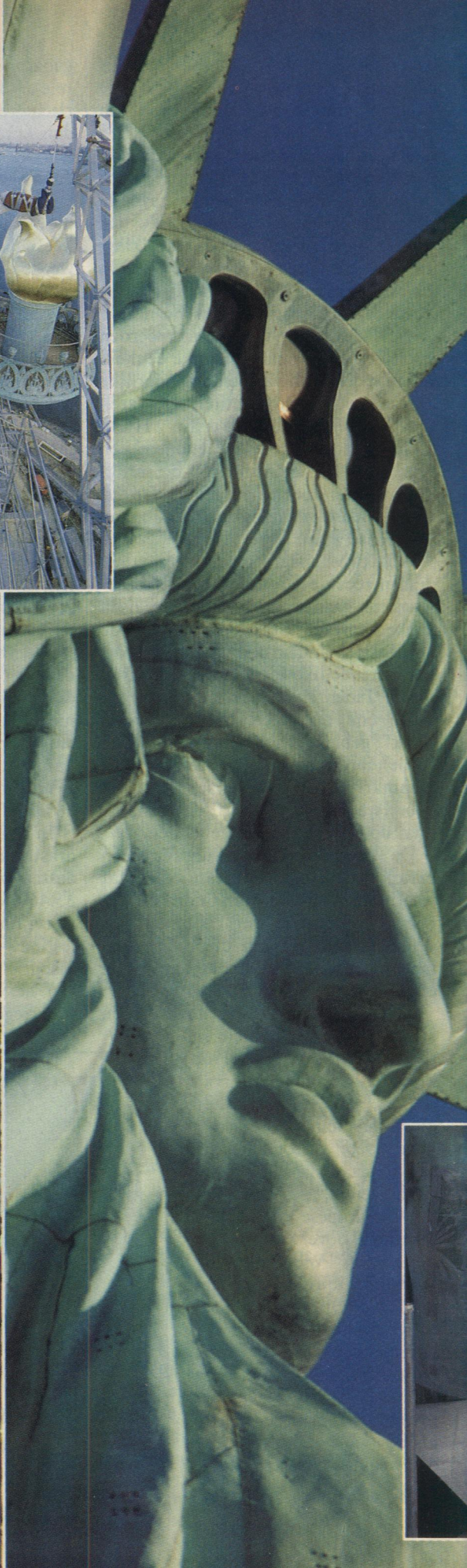
Wat de Palestijnse Arabieren betreft hebben zich heel wat mythen gevormd rondom de vraag: wie zijn de Palestijnen en wat is hun identiteit?

De Palestijnse Arabieren hadden nimmer een specifieke sociaal-politieke of culturele eigen identiteit in het ge-

(Zie verder pagina 26)

Israël heeft steeds opnieuw getoond dat het bereid is omwille van vrede compromissen te sluiten.”

de ECHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

Nieuwegein, Nederland

HERBERT W. ARMSTRONG
OPRICHTER

JOSEPH W. TKACH
UITGEVER

juli 1986

Geachte abonnee,

Graag wil ik persoonlijk onze vele nieuwe abonnees verwelkomen en alle abonnees, oude en nieuwe, danken voor hun belangstelling in de boodschap van De ECHTE WAARHEID.

De omstandigheden in de wereld zijn, terwijl ik deze brief schrijf, ernstiger geworden. In 2 Timotheüs 3:1 schreef de apostel Paulus "dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen". Inderdaad leven wij in "zware tijden".

De mensen zijn bang -- verontrust! Wat, vragen zij zich af, houdt de toekomst werkelijk in?

De verrassende reactie van een groot deel van Europa op de Amerikaanse luchtaanvalop Libië deed op een zonderlinge wijze denken aan de tolerante houding van niets-doen en sussen die de geleidelijke maar gestage opkomst van Adolf Hitler in de jaren '30 mogelijk maakte. Europa's ontlukende verlangen naar een eigen defensiemacht los van de V.S. kan uiteindelijk door deze recente gebeurtenissen alleen maar worden versterkt.

Geen enkel deel van de wereld is veilig voor terrorisme. In zuidelijk Afrika hebben de terroristen de aanslagen opgevoerd, van het leggen van mijnen op het platteland tot het laten ontploffen van bomauto's in drukke stedelijke en zakelijke gebieden. In Melbourne in Australië hebben eind maart zeven autobommen ernstige schade aangebracht aan het hoofdbureau van politie. Zelfs het relatief rustige Nieuw-Zeeland kan in de toekomst voor soortgelijke problemen komen te staan. Activisten die zijn gerecruteerd uit de Polynesische minderheid van het land zouden naar Cuba zijn vertrokken voor het leren van wat een bepaalde bron "geavanceerde bevrijdingstechnieken" noemde.

Het gevaarlijke en weerzinwekkende fenomeen van het terrorisme belooft alleen nog maar erger te worden voordat het einde van dit tijdperk komt en de vredige Wereld van Morgen met kracht wordt ingeluid.

Als uitgever van De ECHTE WAARHEID ben ik diep bezorgd over hoe onze vele lezers de groeiende problemen die de mensheid

vandaag bedreigen het hoofd kunnen bieden.

Maar moeten de mensen vandaag in vrees leven? Heel beslist NIET! Zelf ben ik vol vertrouwen over de toekomst. Ik heb een standvastige zekerheid -- kortom, GELOOF -- inzake de uiteindelijke afloop van de wereldgebeurtenissen, en inzake de kracht van de veiligheid en bescherming door God NŪ! Dit positieve geloof geeft mij een kalmerende GEMOEDSRUST, en moed met ijver om dit grote Werk voort te zetten.

Dit Werk is een werk van geloof. Ik GELOOF wat Jezus Christus zei. Hij zei: "Uit Mijzelf kan Ik niets doen!" Hij verklaarde verder: "De Vader, die in Mij blijft, doet zijn werken" (Joh. 14:16).

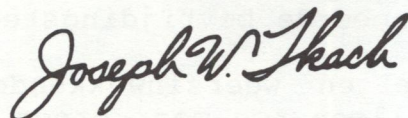
Men hoort tegenwoordig nogal wat zeggen over geloof. De mensen hebben het over "geloof in onszelf", of over "geloof in het elementair goede in de mens". Maar wat is geloof? Kan geloof werkelijk de angst, de spanning, de zorg, de frustratie verdrijven? Uit bijna drie decennia persoonlijke ervaring sinds mijn roeping tot de dienst van God kan ik u zeggen dat dat zeker kan en gebeurt!

Toen Jezus op aarde was, stelde Hij de profetische vraag: "Als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?" Jezus wist dat het iets zeldzaams zou zijn. Maar het is tegenwoordig beslist harder nodig dan ooit. In de maanden en jaren voor ons zal leven, werken, reizen geloof kosten! Psalm 91:5-7 zegt: "Gij hebt niet te vrezen voor de verschrikking van de nacht, voor de pijn, die des daags vliegt; voor de pest, die in het duister rondwaart, voor het verderf, dat op de middag vernielt. Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken."

Kunt u dit soort geloof bezitten?

Ja, dat kan! Ik wil u laten zien hoe door u GRATIS het onthullende boekje Wat is geloof?, geschreven door Herbert W. Armstrong, toe te zenden. Deze belangrijke kennis over wat geloof is en hoe u het kunt krijgen zou ik graag met u willen delen. U kunt dit boekje in één keer uitlezen. Ik ben er zeker van dat u het bemoedigend en inspirerend zult vinden. U hoeft er slechts om te vragen. Het is geheel kosteloos. Wij hebben niets te koop.

Hoogachtend, in Jezus' naam,

Joseph W. Tkach.

Herstel van de Amerikaanse droom?

John Halford

Ik had het Vrijheidsbeeld al eens eerder gezien, maar nooit zoals nu — helemaal in de steigers, zonder toorts en met tientallen werklieden erover uitgezwermd. „Het gaat niet alleen maar om een opknopbeurt”, legde een ingenieur uit. „We bouwen het van binnenuit weer helemaal opnieuw op. Voordat het instort.”

Als symbool van de Amerikaanse vrijheid en onafhankelijkheid komt het Vrijheidsbeeld onmiddellijk na de vlag. Het is een geschenk van het Franse volk. Al bijna honderd jaar staat het bij de toegang tot de haven van New York — een verwelkomend baken van hoop voor miljoenen immigranten die uit de Oude Wereld arriveerden. Maar toen het Vrij-

heidsbeeld zijn eeuwfeest naderde, had het zelf hulp nodig.

Het bijna 50 meter hoge beeld werd opgebouwd uit platen van gedreven koper bevestigd aan een ijzeren draagconstructie. Na tientallen jaren te zijn blootgesteld aan weer en wind was het koper nog in opmerkelijk goede staat. Alleen de koperen toorts moest worden vervangen, enkele andere plekken behoefden reparatie en het geheel had een opknopbeurt nodig.

Maar het ijzeren raamwerk waaraan de platen bevestigd waren had zwaar te lijden gehad van roestvorming. De stevigheid van het beeld is afhankelijk van het ijzeren skelet. De koperbedekking heeft een gemiddelde dikte van enkele millimeters — wat onvoldoende is om het gewicht van 100 ton te dragen. Het Vrijheidsbeeld was in groot gevaar. Dus werd het beeld gesloten voor het publiek en begon er een uitgebreid restauratieproject. Grote bedrijven en particulieren droegen royaal bij aan een fonds om het beeld te redden. Alleen al door Amerikaanse schoolkinderen werd meer dan 3 miljoen dollar geschonken. De ingenieurs die het project leiden zijn vol vertrouwen dat als de nieuwe constructie gereed is „the lady”, zoals zij het beeld noemen, nog eens honderd jaar mee kan. „In feite”, zo vertelden ze mij, „kan ze waarschijnlijk wel duizend jaar mee.”

Een symbool van hoop

Het beeld was een passend symbool van nieuwe hoop toen het de scheepslanding immigranten begroette die hopeloosheid en onderdrukking waren ontvlucht. Aan het eind van de 19e en

het begin van de 20e eeuw bood Amerika de armen van Europa een nieuwe start en een kans om te slagen. Bovenal beloofde het vrijheid. De natie had reeds haar eerste eeuw van een stoutmoedig bestuursexperiment doorstaan: een republiek die er niet alleen *aanspraak op maakte* in vrijheid te zijn gesticht (dat doen alle naties), maar dat ook *meende*. Tegen de tijd dat het Vrijheidsbeeld voor het eerst zijn toorts boven de haven van New York verhief, was Amerika een opmerkelijke natie. En dat is het nog steeds!

Wij zijn geneigd de Verenigde Staten van Amerika te zien als een jong land. Maar kijken wij naar de stabiliteit, de bestuurscontinuïteit en de eerbiedwaardigheid van de instellingen van dit land, dan is Amerika een veteraan op het wereldtoneel.

Toen het volk van de dertien koloniën zich onafhankelijk had verklaard van de Britse Kroon en een eigen staat had gevestigd op het Noord Amerikaanse continent, stelde het zijn deuren open voor de armen van de wereld. Die dertien koloniën zijn in vele opzichten de meest succesvolle natie geworden die ooit heeft bestaan.

In 1831, toen de Verenigde Staten nog in hun vormingsproces waren, maakte een Franse schrijver, Alexis de Tocqueville, een tocht door het land. Hij stond versteld van het potentieel dat hij zag. Hier had men een volk dat zou laten zien wat het menselijk ras allemaal kon presteren. „Wat prachtig is de toestand van de Nieuwe Wereld, waar de mens tot nu toe geen andere vijanden heeft dan zichzelf”, schreef hij in eerlijke bewondering.

Het Vrijheidsbeeld is geresatureerd. Na een eeuw aan de elementen te zijn blootgesteld waren een schoonmaakbeurt en herstelwerkzaamheden hard nodig. Een nieuwe met bladgoud beklede toorts vervangt de oorspronkelijke.

Of wij het leuk vinden of niet...

Tegenwoordig is het meer in de mode aanstoot te nemen aan de Verenigde Staten — en soms zelfs het land te haten. Het is aantoonbaar de meest bekritiseerde natie in de geschiedenis. *Iedereen* is op de hoogte van de problemen van Amerika. *Iedereen* heeft een mening. Niet alleen buitenlanders. Amerikaanse schrijvers, ook de schrijvers van *dit* tijdschrift, wijzen veelvuldig op de zonden die de Amerikaanse samenleving plagen. Maar laten wij niet vergeten dat wij dit kunnen doen zonder bevreemd te hoeven zijn voor represailles.

In veel landen waar DE ECHTE WAARHEID verschijnt, zou ons blad verboden worden als wij alles zouden zeggen wat moet worden gezegd. In de Verenigde Staten kunnen wij „met luide stem schreeuwen, niemand ontziend, en het volk zijn zonden tonen”. Kunnen wij dat ook waar u woont?

Of wij het leuk vinden of niet, deze natie is de norm voor de moderne wereld geworden. Zelfs regeringen die schelden op de Verenigde Staten en niets doen als men in hun land de vlag vertrapt, beschouwen desondanks de Amerikaanse levensstandaard als maatstaf voor hun eigen succes.

Amerika is nog altijd het beloofde land voor mensen die onderdrukt worden en niets bezitten. Jaar in jaar uit komen ze legaal en illegaal in stromen over de grenzen om een toevlucht, recht en een nieuw begin te zoeken.

Mochten buitenlandse lezers soms geïrriteerd raken over mijn vurige patriotisme, dan wil ik duidelijk maken dat ik geen Amerikaans staatsburger ben. Maar wel ben ik, evenals De Tocqueville, een openlijk bewonderaar van velerlei aspecten van deze grote, machtige, vriendelijke, grootmoedige en goedbedoelende democratie. Denk over Amerika wat u wilt, dat verandert niets aan het feit dat het nog steeds de meest benijde en invloedrijkste natie is die er ooit is geweest.

Maar het is niet succesvol genoeg. Al mag Amerika er van buitenaf goed uitzien, binnenin rot het evenals het Vrijheidsbeeld weg. Als de schade niet wordt hersteld, dan zal ook de natie onder haar eigen gewicht ineenstorten. De Amerikanen zijn er onmiskenbaar in geslaagd een norm te stellen voor de wereld, maar zij hebben jammerlijk gefaald een norm van veel groter betekenis te bereiken. Zij hebben de goedkeuring van God niet verworven.

Een nieuw Israël

Al vanaf het allereerste begin voelde dit land aan dat het een zeer speciale bestemming had. In 1783 schreef Ezra Stiles, de toenmalige president van de Yale University, over „Gods Amerikaanse Israël” en vroeg: „Zien wij niet dat wij het voorwerp zijn dat de Heilige Geest vierduizend jaar geleden op het oog had toen deze de eerbiedwaardige aartsvader inspireerde tot het visioen betreffende zijn nakomelingenschap?” De Amerikanen zagen zichzelf als „uitverkoren volk” lang voordat John L. O’Sullivan in 1845 de uitdrukking „onloochenbare bestemming” bedacht.

Gezegend met overvloedige hulpbronnen en een schitterend nieuw continent was het misschien wel onvermijdelijk dat zo’n volk zichzelf identificeerde met de nakomelingen van Israël die 3300 jaar eerder hun Beloofde Land waren binnengetrokken. Evenals het oude Israël waren de Amerikanen een volk dat op een unieke wijze door God gezegend scheen. Ook zij waren de erfgenamen van een land dat overvloedige melk en honing, een land waar ze een samenleving konden vestigen die Gods modelnatie zou zijn en een bakken waarnaar de volken konden opzien.

Maar het is een zware verantwoordelijkheid Gods modelnatie te zijn. (Lees Deuteronomium 4:5-9.) Als een uitverkoren volk doet wat het moet doen, dan zegent God het overvloedig. Maar als het hierin faalt, is God gedwongen het een les te leren. Het oude Israël haalde Gods norm niet en daarvoor werd het gestraft. Het werd honderden jaren voor de geboorte van Jezus Christus in ballingschap weggevoerd en verdween, met uitzondering van de stam Juda, geheel en al in de nevelen van de tijd.

In de jaren voor de ballingschap had God profeten naar dit oude uitverkoren volk gezonden om het te waarschuwen dat het zich van zijn wegen moest bekeren voordat het te laat zou zijn. Zij profeteerden met luide stem en toonden het volk hun zonden, waarbij zij wezen op de schijnheiligheid, de afgodendienst, de dubbele moraal en de corruptie van een volk dat de zegeningen opstreek maar zijn God vergat.

Een natie — elke natie — die aanspraak maakt op een speciale bestemming, die beseft dat zij speciaal in de gunst van God staat, die zich identifi-

ceert met het uitverkoren volk van het oude Israël, moet deze boodschappen zeker goed overdenken. Evenals Israël is het Amerika van tegenwoordig een land beladen met nationale zonden. Vrijheid die wordt misbruikt leidt tot verwarring. Vrijheid zonder wet breekt af in plaats van op te bouwen. Mogelijkheden zonder zelfbeheersing ont-aarden in vernietiging. Zegeningen zonder het uitoefenen van verantwoordelijkheid worden een vloek. Juist de waarden die de fundamenten van een grote en glorierijke natie zouden moeten zijn, zijn als ze worden misbruikt de zaden van haar ondergang. Amerika laat zich evenals het Vrijheidsbeeld van binnenuit wegrotten.

Profeten voor vandaag

Politici, geestelijken en maatschappij-critici uit alle lagen van de Amerikaanse samenleving zijn bezorgd, en zij hebben in de geschriften van de profeten van het oude Israël vele parallellen gevonden. De overeenkomsten zijn vaak pijnlijk duidelijk.

Maar zij realiseren zich niet dat wij hier *niet* kunnen spreken van overeenkomsten. De boodschap van de profeten heeft een veel en veel diepere betekenis dan de meeste mensen ooit hebben beseft. En er is een veel nauwer verband tussen deze grote natie van nu en het uitverkoren volk van het oude Israël dan u wellicht denkt.

Laat ik uw aandacht vestigen op een van de belangrijkste momenten in de Amerikaanse geschiedenis. Ja — de Amerikaanse geschiedenis. In het 48e hoofdstuk van het boek Genesis laat de aartsvader Jakob, die de nieuwe naam Israël heeft gekregen, zijn kleinzonen Efraïm en Manasse bij zich brengen om hen te zegenen en om te profeteren aangaande hun toekomst. Tegen de traditie in kruist hij zijn handen en legt zijn rechterhand op het hoofd van de jongste, Efraïm, en zijn linkerhand op het hoofd van de oudste, Manasse.

Efraïm, zo profeteert hij, zal „een volheid van volken” worden. Manasse, zijn broer, zal een groot en machtig volk worden. De natie die wij tegenwoordig de Verenigde Staten noemen, is dat volk. Het heeft *in feite*, en niet alleen door overeenkomst, de zegen geërfd die de aartsvader Israël zijn kleinzoon Manasse gaf.

Als dat waar is (en dat is het — maar dat moet u voor uzelf bewijzen), dan maakt het de profetieën van de

(Zie verder pagina 26)

De Verenigde Staten en Engeland in de profetieën

Dit artikel is samengesteld uit de tekst van een tv-programma van David Hulme.

Voor de Tweede Wereldoorlog hadden het Engelse en Amerikaanse volk meer dan tweederde van de rijkdommen en de in cultuur gebrachte hulpbronnen van de wereld in bezit. Het verbijsterende is echter dat het grootste deel hiervan tamelijk plotse-ling na 1800 werd verkregen.

Nog verbazingwekkender is het feit dat we nu getuige zijn van het snelle verval van deze nationale grootheid. Neem het geval van Engeland: dit raakt zelfs sneller in verval dan het tot ontwikkeling kwam. Het is haast van de ene op de andere dag al zijn bezittingen kwijtgeraakt. Hoe kon dat gebeuren?

Er is een reden voor! En het heeft alles te maken met de geschiedenis van het volk van de Bijbel.

De Bijbel is een boek over de oorsprong en geschiedenis van alle volken, maar houdt zich hoofdzakelijk bezig met het volk Israël en zijn tegenwoordige afstammelingen. Het vertelt over andere volkeren alleen als ze met Israël in contact komen.

Wanneer ik het over Israël heb, bedoel ik niet alleen de huidige staat Israël. Dat is natuurlijk ook Israël, maar het is niet heel Israël. De bewoners zijn eigenlijk de afstammelingen van een van de stammen van Israël: de stam Juda, de Joden. Het oude Israël kende evenwel twaalf stammen. Waar zijn de afstammelingen daarvan tegen-

woordig? Dat is een van de best bewaarde geheimen aller tijden.

Welk verband kan dit hebben met tegenwoordige staten en gebeurtenissen?

zal u uitermate vruchtbaar maken en tot volken stellen, en koningen [meer dan één] zullen uit u voortkomen."

Zo zien we dat het Joodse volk niet als enige van Abram of Abraham af-

De controlekamer van de Ambassador televisiestudio's terwijl David Hulme een nieuw programma voor *The World Tomorrow* opneemt.

Veel profetieën voor onze tijd gaan over Israël, niet over Juda alleen. Als u alle profetieën over Israël op de huidige staat Israël toepast, krijgt u een verkeerd beeld.

Toen Abram, de grootvader van Jakob (wiens naam later werd veranderd tot Israël), 99 jaar oud was, deed God hem opnieuw een belofte, die te vinden is in Genesis 17:1-5. De belofte heeft een zo wijde strekking dat er zelfs koningen en volkeren in betrokken worden, want in vers 6 lezen we: „Ik

stamt; het is maar één volk, niet vele volken. Waar zijn alle andere volken die uit de twaalf stammen van Israël zijn ontstaan?

Abrahams nageslacht zou de poort van zijn vijanden bezitten (Gen. 22:17). Een poort is een nauwe doorgang, een ingang of uitgang. In staatkundige termen zou zo'n poort een strategische flessehals kunnen zijn, zoals het Suezkanaal, het Panamakanaal, de Straat van Gibraltar of Singapore.

slechts een aandeel van 17 procent in de bevolking, terwijl 83 procent Arabisch was.

Eeuwenlang hadden de Joden en Arabieren naast elkaar gewoond... De Joden waren onze vijanden niet toen het islamitische rijk zich uitbreidde. Onze vijanden in het Midden-Oosten waren christelijke Europeanen, Byzantijnen, niet de Joden. De Joden waren dus met ons. En de Joden leden in Spanje evenzeer als wij, toen de Spanjaarden de Arabieren uit Spanje verjoegen aan het einde van de vijftiende eeuw. Joden en Arabieren leden samen, omdat de Joden met de Arabieren samenwerkten bij de bezetting en civilisatie van Spanje. Er bestaat dus, historisch gezien, een breed terrein van samenwerking tussen Arabische moslims en Joden.

Met de Britten in Palestina, met de verwezenlijking van hun politiek, kwamen de Palestijnse Arabieren tot het besef dat ze met iets nieuws te maken hadden. De Britse regering trachtte de andere gemeenschap waarmee ze zo lang hadden samengewoond boven hen te stellen. Dientengevolge vonden er in de jaren twintig en dertig tal van botsingen tussen de Arabieren en de Britten plaats. In 1936 brak een Arabische opstand in Palestina uit die drie jaar lang voortduurde, tot aan het begin van de Tweede Wereldoorlog. De Britten waren in 1939 wel zo kien dat ze wisten hoe ze aan deze opstand een einde moesten maken: enerzijds door aan de Arabieren beloften te doen, anderzijds door hen te verdelen. De opstand werd dus onderdrukt. Ook de Tweede Wereldoorlog maakten we mee in dit gebied. De oorlog werd niet op ons grondgebied uitgevochten [op Arabische bodem], maar wij kregen met enkele van de effecten en de uitwerking ervan te maken.

Nu zijn wij bij recentere gebeurtenissen in de geschiedenis aangekomen, de pogroms en de Holocaust in de Tweede Wereldoorlog. Het naziregime was wreed, onmenselijk. De nazi's hebben veel burgers in Europa vermoord en met name de Joodse gemeenschap. Hierdoor moest er wel een zeer menselijke sympathie en verbondenheid met de Joodse zaak ontstaan in Europa en in de wereld.

Maar in die tijd dacht niemand aan degenen die de prijs zouden moeten betalen. De zionistische leiders waren zoals altijd uiterst slim en maakten

gebruik van de sympathie. „Zie onze beproeving in Europa. Zie hoe de Joden lijden”, zeiden zij. Zo begon men aan te dringen op de noodzaak in Palestina een Joodse staat op te bouwen.

Met dat doel hielpen de geallieerden, die tegen de nazi's vochten, de Joden om tijdens de oorlog uit Oost- en West-Europa naar Palestina te vluchten. In het begin van de jaren veertig zagen wij zodoende de illegale immigratie in Palestina van Joden uit Europa.

In 1948, toen er een einde kwam aan het Britse mandaat, kende Palestina twee grote bevolkingsgroepen: Arabieren, van wie er een miljoen waren, en Joden van wie er op dat tijdstip ongeveer 600.000 waren. Nogmaals bepleitten de Joden en hun vrienden in de wereld de Joodse zaak en vroegen om de stichting van een Joodse staat. De wereld was van mening dat het Joodse volk genoeg had geleden. Er moest een einde komen aan hun lijden. De oplossing: een staat... In 1947 kozen de Verenigde Naties voor wat in de geschiedenis van de Palestijnse kwestie als het verdelingsplan bekend is geworden, dat in twee staten voorzag: een Joodse staat en een Arabische staat, met Jeruzalem en het omliggende gebied als een *corpus separatum*...

Toen deed zich nog een probleem voor. In 1947, toen de Verenigde Naties het verdeelplan aanvaardden, bezaten de Joden in Palestina slechts 5,6 procent van het Palestijnse grondgebied. De Palestijnse Arabieren bezaten iets van 92 of 93 procent. De rest van het land was in bezit van buitenlanders, de Russische kerk onder andere. Stelt u zich de twee bevolkingsgroepen voor. De ene van een miljoen mensen, de andere van 600.000. De een miljoen hebben 92 procent van het land in eigendom; de anderen hebben 5,6 procent van het land in eigendom. Toch wees het verdelingsplan 54 procent van Palestina aan de Joden toe, terwijl de rest aan de Arabieren werd toegewezen!

Dat alleen al schiep een uiterst onevenwichtige situatie, een uiterst onrechtvaardige situatie, waardoor de Arabieren zich gedwongen voelden dit verdelingsplan af te wijzen...

Toen het op strijd uitliep kozen de Arabische staten de kant van de Palestijnen. Dat was de oorlog van 1948, die tot gevolg had dat de staat Israël op een veel groter stuk land werd gevestigd dan de Joden in Palestina volgens

het verdelingsplan zouden krijgen. Door de oorlog kregen ze 76 procent van de grond. Zo kreeg de Joodse gemeenschap in Palestina, die eerst 5,6 procent van het land had, in bijna negen maanden tijd 76 procent van de grond.

En op dit punt neemt het conflict een andere wending. De staat Israël is gesticht. De Arabieren zijn er niet gelukkig mee. Nu verkeren de Palestijnen in de diaspora, de verstrooiing... Als resultaat van de oorlog werd een wapenstilstand tussen de strijdende partijen overeengekomen...

In de jaren vijftig stonden de Israëliërs op het standpunt dat er vrede met de Arabieren moest worden gesloten. De Arabieren zeiden „Nee, want jullie hebben ons land afgenomen. Geef ons het land terug, dan aanvaarden we de vrede.” Vanzelfsprekend werd onder die omstandigheden Israël, dat in een geheel Arabische omgeving is gevestigd, belegerd. De Arabische staten waren groter in aantal en rijker, maar zwakker in beleid en bewapening. Onder dergelijke omstandigheden moest er op een gegeven moment wel oorlog uitbreken.

De oorlog kwam in 1967. In juni 1967 bezetten de Israëliërs het hele vroegere mandaatgebied Palestina. Daarbij voegden zij de Sinaï en de hoogte van Golan. De oorlog van 1967 had enorm belangrijke gevolgen. Na die oorlog waren de Arabieren voor de eerste maal gedesillusioneerd. Zij begonnen in te zien dat Israël werkelijk bestaat... Deze ontwikkeling legde de grondslag voor de verandering van houding bij de Arabieren gedurende de afgelopen jaren. Israël is er dus. Israël bestaat.

Aan de vooravond van de oorlog van 1967 vroegen de Israëliërs om een vreedzame regeling, binnen hun grenzen. Dat was voordat zij de Westelijke Jordaanoever, de Gazastrook en andere Arabische gebieden in bezit kregen. Toen de Arabieren na de oorlog zeiden „Goed, laten we besprekingen beginnen”, zeiden de Israëliërs „Nee, we denken er nu anders over... Waarom zouden we een vrede op de oude voorwaarden sluiten nadat we het hele land Palestina hebben veroverd? Tenslotte is dit het beloofde land.”

Zo raakten historische associaties en godsdienstige verlangens vermengd met *realpolitik* en menselijke motieven. De Palestijnse nationale rechten
(Zie verder pagina 29)

de Kerk

(Vervolg van pagina 10)

drukkelijk geen universeel behoud. Sommige mensen zullen uiteindelijk in de poel des vuurs omkomen.

Ondertussen moet hier op aarde Gods GLORIEUZE DOEL worden verwezenlijkt in overeenstemming met Gods schitterende MEESTERPLAN — met één stap tegelijk!

Leer en geloof

Nu zullen wij een samenvatting geven van de leer en geloofspunten van Gods ware Kerk.

Uiteraard staan deze rechtstreeks in verband met het doel van de Kerk: het roepen van discipelen (leerlingen, studenten) uit de tegenwoordige wereld van Satan om te worden opgeleid tot koningen en priesters (leraars) in Gods wereld van morgen, wanneer God de boom des levens (behoud, onsterfelijkheid) voor alle mensen zal openstellen.

Verlies evenwel niet uit het oog wat de Kerk in leerstellig opzicht is geroepen te helpen herstellen: het koninkrijk, de regering en het karakter van God. Wat werd er weggenomen? Gods wet, de grondslag van zijn regering en het werkelijke wezen van Gods karakter en goddelijke leven.

Met andere woorden, het punt waar het om draait is het vraagstuk van de ZONDE. Zonde is het overtreden van Gods geestelijke wet (1 Joh. 3:4).

Satan heeft de kerken van deze wereld verleid tot de overtuiging dat Gods wet werd afgeschaft — dat Jezus, in plaats van voor de mens de prijs te betalen wegens diens overtreden van de wet, de wet juist afschafte — „haar aan het kruis nagelde”.

De door protestanten gebezigde uitdrukking „de wet aan zijn kruis nagele” kan slechts één ding betekenen. Dit is in Satans leer dat Christus, door aan het kruis genageld te worden, de wet afschafte, waardoor Hij het de mensen mogelijk maakte om ongestraft te zondigen. Wat in feite aan het kruis werd genageld was onze zonde-drager, Christus, die onze zonden op zich nam en in onze plaats de doodstraf onderging, zodat wij zijn bevrijd van de uiteindelijke straf op het zondigen, niet vrijgemaakt om straffeloos te kunnen zondigen.

De ware fundamentele leer, geloofstelling EN DOCTRINE VAN Gods ware Kerk is derhalve gebaseerd op de rechtvaardigheid van en gehoorzaam-

heid aan de wet van God. Die wet is LIEFDE. Maar niet menselijke liefde. Menselijke liefde kan niet uitstijgen boven het niveau van het menselijke egocentrisme. Het moet de liefde van God zijn die „in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest” (Rom. 5:5). Het oude Israël kon Gods wet niet werkelijk gehoorzamen; zij konden hem houden volgens de strikte letter van de wet. Maar daar liefde de vervulling van de wet is en de Israëlieten alleen menselijke egocentrische liefde bezaten, konden zij de wet niet volgens de geest houden — omdat de heilige Geest nog niet was gegeven.

In deze fundamentele leerstelling zijn daarom alle „vruchten van de heilige Geest” begrepen: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing, enz.

De leerstellingen van Gods ware Kerk komen eenvoudig neer op „leven naar ieder woord” van de Bijbel.

De eerste mens, Adam, besloot voor zichzelf te beslissen wat goed en verkeerd is — zelf zijn eigen leerstellingen, geloof en levenswijze te bepalen. Gedurende 6000 jaar heeft de wereld deze zelfde koers gevolgd. De Kerk is uit de wereld geroepen om te leven volgens de weg die God, door middel van de Bijbel, onderwijst.

Beknopte geschiedenis van de Kerk

Tenslotte komen wij nu aan een beknopte geschiedenis van de Kerk, vanaf de oprichting in 31 n.Chr. tot aan het heden.

De Kerk begon in juni van het jaar 31, op de dag der Eerstelingen die Pinksteren wordt genoemd. De heilige Geest kwam uit de hemel op de 120 discipelen die in Jeruzalem bijeenwaren, met een bovennatuurlijk vertoon zoals daarvoor noch daarna ooit heeft plaatsgevonden.

De 120 waren „allen tezamen [of eendrachtig] bijeen”. Plotseling „kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag” (Hand. 2:2). Was u weleens in een wervelstorm of een orkaan? Ik wel. Wind kan een zeer groot geluid maken. Dit geluid vulde „het gehele huis, waar zij gezeten waren”. Vervolgens „vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige

Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.”

Nooit had zoiets bovennatuurlijks plaatsgevonden en ook niet meer daarna. Toch beweren de hedendaagse sekten die zich „Pinkstergemeenten” noemen deze ervaring te herhalen.

Op hun bijeenkomsten komt echter niet een dergelijk geluid uit de hemel. Op hun hoofden zetten zich geen bovennatuurlijke, zich verdelende tongen van vlammend vuur. Weliswaar beginnen sommigen wat te brabbelen, maar dit is met nadruk niet iets wat vergelijkbaar is met wat er op deze unieke Pinksterdag in het jaar 31 gebeurde. Let erop wat voor talen er bij de aanvang van de Kerk werden gesproken. Behalve de 120 waren er veel mensen uit een groot aantal landen met verschillende talen aanwezig. „Een ieder [van deze buitenlanders] hoorde hen [de 120] in zijn eigen taal spreken. En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij: Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?”

Let nu nauwkeurig op „Een ieder”, d.w.z. elk individu, hoorde hen, de 120, allen in zijn eigen moedertaal spreken. De Grieken hoorden de 120 Grieks spreken. De Parthen hoorden dezelfde 120 in de Parthische taal spreken. De Meden hoorden de 120 taal van de Meden spreken. Zij begrepen wat er werd gezegd. De boodschap kwam over!

Op hedendaagse „Pinkster”-bijeenkomsten barst misschien één persoon uit in een of ander gebrabbel dat de anderen op de bijeenkomst niet begrijpen. In 1 Korinthe 14:27 staat dat als er iemand in een vreemde taal spreekt er een uitlegger of tolk moet zijn, zodat de anderen hem kunnen verstaan. „Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken” (vers 28). In vers 33 staat dat God geen schepper van wanorde is. In vers 19 wijst God op de betrekkelijke onbelangrijkheid van „tongen” door te zeggen: „Maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een [onbekende] tong.”

Wanneer ik in Japan of een ander land tot een gehoor spreek, heb ik altijd een tolk die steeds een aantal woorden van mijn boodschap vertolkt in de taal van dat land. Wanneer ik in

deze soort „tongen” spreek, spreek ik met verstand, en de mensen ontvangen de boodschap.

Doop van de heilige Geest

Deze gehele hedendaagse „Pinkster”-beweging berust op een totaal wanbegrip en een misleiding van Satan met betrekking tot de ware betekenis van de doop van — of, juist, door — de heilige Geest. Door middel van de apostel Paulus zei Christus dat wij allen door één Geest in het ene lichaam, de Kerk, zijn gedoopt (1 Kor. 12:13). Het woord *dopen* betekent ‘onderdompelen’.

„Pinkster”-mensen zijn verleid tot de gedachte dat iemand, wat zij noemen, „behouden” is wanneer hij Jezus Christus als zijn persoonlijke Verlosser ontvangt. Zij denken dat „de doop van de heilige Geest” blijkt uit het in „tongen” spreken als de daaropvolgende verlening van kracht.

De bovenstaande uiteenzetting zal degenen die reeds aan dit bedrog vastzitten niet van gedachten doen veranderen, maar hopelijk zal ze anderen beletten zich door deze valse emotionele „spiritualiteit” te laten misleiden.

Het hedendaagse gangbare evangelie over Christus houdt vol dat eenvoudig „in Christus geloven”, dat is Christus als persoonlijke Verlosser belijden, betekent dat iemand dan reeds behouden is. Niettemin laat Markus 7:7-9 zien dat velen er zelfs toe komen Christus te vereren, maar dat dit alles tevergeefs is, omdat zij Gods geboden — in het bijzonder de sabbat — niet onderhouden, maar de tradities van de mensen volgen, tradities waarmee Satan de hele wereld heeft misleid.

In Johannes 8:30-44 werden de Joden die „in Christus geloofden”, maar die Christus niet geloofden of zijn geboden hielden, door Jezus de kinderen van hun vader de duivel genoemd. In 1 Johannes 2:4 wordt aangehouden dat degene die beweert Christus als Verlosser te kennen, maar niet zijn geboden houdt, een leugenaar is en dat de waarheid niet in hem is.

Op de oorspronkelijke Pinksterdag werden van de Joden uit andere landen er zo’n drieduizend gedoopt, na een ware bekering en geloof in Christus en in zijn Woord, nog op diezelfde dag. Een dag of twee later werden, nadat Petrus bij de ingang van de Tempel iemand die al zijn hele leven invalide was geweest had genezen, nog eens 2000 mensen gedoopt. De jonge Kerk

groeide, niet slechts door toevoeging van degenen die God aan zijn Kerk toevoegde, maar door vermenigvuldiging.

Maar deze fenomenale groei zou niet lang in dit opzienbarende groeitempo doorgaan.

Vergeet niet dat de mensen in de Kerk speciaal door God uit Satans wereld worden geroepen. Satan zat op de troon van deze aarde. Hij vocht op een beestachtige wijze om zijn bewind te beschermen en Gods plan om de mensheid te verlossen te verstoren. Satan had getracht het Christuskind te doden. Satan trachtte wanhopig Jezus op 30-jarige leeftijd te verleiden en zich te laten diskwalificeren. Satan gaf niet op, en dat heeft hij tot op vandaag niet gedaan. Nu streefde hij ernaar de Kerk te vernietigen, en als hij haar niet kon vernietigen, dan haar minstens te vervalsen en zijn wereld met een vals christendom misleiden.

Vanaf het allereerste begin zette Satan Joden ertoe aan de Kerk te bestrijden door te ontkennen dat Jezus de geprofeteerde Messias was. Aanvankelijk was de Kerk bijna geheel Joods. De onbekeerde Joden streden erom de fysieke rituelen en dierenoffers van de wet van Mozes te handhaven.

Spoedig kwam er, terwijl het ledental van Gods Kerk werd vermenigvuldigd (Hand. 6:1), een zware vervolging tegen de Kerk (Hand. 8:1). Behalve de apostelen werden de leden door geheel Judea en Samaria verspreid.

Een vals evangelie

Korte tijd later ontstond er een heftige tweestrijd over of het evangelie dat moest worden verkondigd het evangelie van Christus was (dat is Jezus’ evangelie of goede nieuws aangaande het koninkrijk van God), of dat zij een evangelie OVER Christus moesten prediken, een evangelie dat alleen het aanvaarden van Christus als Verlosser predikte. Naarmate de afvalligheid van Christus’ waarheid aan kracht won, keerde een groot deel van de Kerk zich tot een ander en vals evangelie, dat verkondigde dat Christus de Verlosser is, maar dat totaal veronachtzaamde dat de zonde de overtreding van Gods geestelijke wet is, en dat het goede nieuws van het koninkrijk van God weglief, evenals de verwijdering van

Satan, en het herstel van de regering van God over de aarde en de uiteindelijke openstelling van behoud voor alle mensen, die, als zij zouden worden geoordeeld, zich zouden bekeren, geloven en als zonen van God — als ware Goddelijke wezens — eeuwig leven zouden ontvangen.

In 2 Korinthe 11:3 schreef de apostel Paulus: „Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten [die van de mensen in de vroege Kerk] van de eenvoudige en loutere toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden. Want indien de eerste de beste een andere Jezus predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een ander evangelie, dat gij niet hebt aangenomen, dan verdraagt gij dat zeer wel.”

Dan gaat Paulus verder en beschrijft, zoals eerder opgemerkt, de valse predikers die binnenkwamen en reeds in die tijd het evangelie van Christus verdraaiden.

Vervolgens slaan wij Galaten 1:6-7 op. Paulus schreef: „Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft [u moet worden geroepen om lid van de Kerk te worden — niemand kan tot Christus komen

De verantwoordelijkheid van de Kerk is Gods opdracht te vervullen.

behalve zij die worden geroepen], laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien.” Het evangelie van Christus was de boodschap over het komende koninkrijk van God. Zij keerden zich toen al tot een ander evangelie.

Namaak-„christendom”

Reeds was het doek neergelaten over de geschiedenis van de ware Kerk. U leest erover in het boek Handelingen, maar veel verder gaat het niet. Maar

het doek gaat weer op en in omstreeks 150 n.Chr. beginnen wij wat van de geschiedenis te krijgen. Wij zien dan een kerk die zich christelijk noemt, maar het is een totaal andere kerk, even verschillend als de nacht van de dag, als onder van boven, of als zwart van wit. Maar zij noemde zichzelf christelijk.

Wij citeren nu uit een geschiedenisboek, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, Deel I en hoofdstuk 15: „De schaarse en verdachte gegevens over de kerkelijke geschiedenis stellen ons zelden in staat de donkere wolk die over de eerste eeuw van de Kerk hangt te verdrijven.” Ik heb dit vaak „de verloren eeuw” genoemd, omdat de geschiedenis van die Kerk in die tijd verlorening.

Geleerden en kerkhistorici erkennen dat er van de gebeurtenissen in de vroege christelijke Kerk tussen 50 en 150 n.Chr. slechts vage omtrekken zijn te zien — alsof ze door een dichte mist zijn verduisterd.

De bekende Engelse geleerde Samuel G. Green schreef in *A Handbook of Church History*: „De dertig jaar na het afsluiten van de nieuwtestamentische canon en de verwoesting van Jeruzalem zijn in waarheid de meest duistere in de geschiedenis van de Kerk. Wanneer wij in de tweede eeuw komen, zijn wij, in belangrijke mate, in een veranderde wereld.”

In *Lectures on Ecclesiastical History* schreef William Fitzgerald: „Over deze overgangperiode, die onmiddellijk volgt op het tijdperk dat terecht apostolisch wordt genoemd, hangt een grote duisternis . . .”

In *The Course of Christian History* schreef William J. McGlothlin: „Maar het christendom zelf was naarmate het zich verbreidde in [het] proces van transformatie en was aan het eind van deze periode in veel opzichten heel anders dan het apostolische christendom.”

In *History of the Christian Church* schreef Philip Schaff: „De resterende dertig jaar van de eerste eeuw zijn in een mysterieus donker gehuld, slechts verlicht door de geschriften van Johannes. Dit is een periode van de kerkgeschiedenis waarover wij het minst weten en wij het meest zouden willen weten.”

Maar als wij heel scherp door deze mist heen kijken, beginnen wij enigszins te zien wat er gebeurde.

De wereld waarin Christus zijn Kerk stichtte was de wereld van het

Romeinse Rijk, het grootste en machtigste wereldrijk dat ooit had bestaan. Het strekte zich uit van Engeland tot in de oostelijkste uithoeken van het tegenwoordige Turkije en omvatte volken van vele verschillende achtergronden en culturen onder een enkel regeringsstelsel.

Rome regeerde met harde hand, maar de onderworpen volken genoten binnen de grenzen van de Romeinse wet een aanzienlijke mate van vrijheid. Mits alle burgers en veroverde volken aan de Romeinse keizer de verschuldigde eer bewezen, werd hun toegestaan hun godsdienstovertuigingen te praktiseren en de goden van hun voorouders te aanbidden.

Na de Pinksterdag begonnen de apostelen de instructie van Christus op te volgen om de hele wereld in te gaan en het evangelie van het koninkrijk te prediken. Toen het christendom zich eenmaal vanuit Judea naar de heidense landen in het noorden verbreidde, begon de confrontatie met mensen die de heidense godsdiensten van Babylon, Perzië en Griekenland aanhingen.

De apostelen kwamen in contact met Simon Magus, een door zichzelf aangestelde leider van een cultus die diep in de mysteriënreligie van het oude Babylon was geworteld.

Simon Magus' complot om zich een invloedrijke positie in de vroege Kerk te kopen werd door Petrus verijdeld (Hand. 8). Maar al spoedig volgden er andere valse leraars.

In zijn eerste geschriften waarschuwde Paulus de jonge gemeenten van Griekenland en Galatië dat zij gevaar liepen af te wijken naar een ander evangelie: een vals begrip van Christus en zijn boodschap. Naarmate valse dienaren met hun leer, die onder zware invloed van de godsdiensten van Babylon en Perzië stond, gestaag de gemeenten infiltreerden, werd het evangelie van Christus afgezwakt.

Naarmate de eerste eeuw vorderde moedigden de oorspronkelijke apostelen de leden aan trouw te blijven.

Judas, de broer van Jezus, drong er bij de leden op aan te strijden voor het geloof dat eenmaal was overgeleverd (Judas 3). De apostel Johannes waarschuwde de leden zich niet in te laten met degenen die valse doctrines introduceerden (2 Joh. 10).

Velen die zich christen noemden waren niet werkelijk bekeerd. Gedurende deze periode hadden evenwel allen die zich christen noemden zwaar te

lijden van de Romeinse autoriteiten, omdat zij weigerden de keizer te aanbidden.

In 64 n.Chr. gaf de krankzinnige Nero de christenen de schuld van de brand van Rome en vervolgde hen meedogenloos. Duizenden stierven de marteldood.

Spoedig daarna kwamen de Joden van Palestina tegen de Romeinse autoriteiten in opstand. In 70 n.Chr. werd de opstand neergeslagen en Jeruzalem verwoest.

Een klein aantal ware christenen uit Jeruzalem vluchtte over de bergen naar de veiligheid van Pella.

Zeven kerktijdperken

Het boek Openbaring bevat zeven boodschappen aan zeven gemeenten die aan het einde van de eerste eeuw n.Chr. in Klein-Azië bestonden.

Deze gemeenten — Efeze, Smyrna, Pergamum, Tyatira, Sardes, Filadelfia en Laodicea — lagen langs een der postroutes van het oude Romeinse Rijk.

Ruiters volgden deze route van stad tot stad met boodschappen.

De boodschappen aan de zeven gemeenten bevatten woorden van zowel bemoediging als correctie en tonen duidelijk de overheersende kenmerken van elk van de gemeenten in die tijd.

Maar deze boodschappen waren bedoeld voor een groter publiek dan de christenen in deze kleine steden.

Ze vormen een reeks opmerkelijke profetieën waarmee synoptisch de toekomst van de ware Kerk werd voorspeld, vanaf de dag dat zij begon, op Pinksteren 31 n.Chr., tot aan de wederkomst van Christus.

De geschiedenis van de Kerk zou in zeven verschillende tijdperken uiteenvallen, elk met zijn eigen sterke en zwakke punten en zijn eigen speciale beproevingen en problemen.

Evenals een boodschap de postroute van Efeze naar Laodicea kon afleggen, zo zou de waarheid van God van tijdperk tot tijdperk worden doorgegeven.

Het is te vergelijken met een estafettewedstrijd, waarbij het stokje van de ene aan de andere renner wordt doorgegeven, waarbij elk zijn deel doet, tot de eindstreep is bereikt.

Op een bepaald moment gedurende de eerste decennia van de tweede eeuw werd het estafettestokje van het Efeze-tijdperk doorgegeven aan de mensen die God tot het Smyrna-tijdperk van zijn Kerk riep.

Daar zij zonder macht waren, vaak vervolgd en als kettters verworpen waren, verloor de wereld hen uit het oog. In plaats daarvan kwam er uit de verlorene eeuw een kerk tevoorschijn die gestaag in populariteit groeide, maar steeds verder van het evangelie dat door Jezus was onderwezen, afdwaalde.

Onder de Romeinen ontstond steeds weer op verschillende tijdstippen vervolging, tot aan de vierde eeuw, toen Constantijn de gedegenereerde Kerk

In 337, iets meer dan 300 jaar nadat Christus was gekruisigd, stierf keizer Constantijn. Hij had zijn zegen gegeven aan een kerk die beweerde de kerk te zijn die door Christus was gesticht.

Nu zij vrij waren van de vrees voor verdrukking, werden de vervolgd en vervolgers. De leden van de ware Kerk die waagden het met hun doctrine oneens te zijn werden gebrandmerkt als kettters, die moesten worden gestraft.

In omstreeks 365 n.Chr. schreef het Katholieke Concilie van Laodicea in een van de bekendste kanons: „Christenen moeten niet de joodse leer volgen door op de sabbat te rusten, maar op die dag werken en in plaats daarvan de Dag des Heren eren. Maar ieder die blijkt de joodse leer te volgen, die zij van Christus verbannen.”

Dit stond praktisch gelijk aan een vonnis om te worden gemarteld en/of ter dood gebracht. De valse kerk bracht de ware gelovigen niet zelf ter dood, maar liet hen ter dood brengen (Openb. 13:15). Dit decreet van het jaar 365 toont duidelijk aan dat er ware christenen waren die de sabbat onderhielden.

Het kleine overblijfsel christenen van het Smyrna-tijdperk vluchtte eens te meer, op zoek naar de godsdienstvrijheid die zij nodig hadden om hun geloof in praktijk te brengen.

Zij lieten weinig verslagen na. Van tijd tot tijd verschijnen zij als een voetnoot in de geschiedenis. Zij werden als kettters verworpen, belachelijk gemaakt, en belaagd door hun vijanden. Maar hun sterkste getuigenis komt van Jezus zelf, in zijn woorden van bemoeiding tot de Kerk die te Smyrna was: „Ik weet uw werken, en verdrukking, en armoede . . . Vrees geen der dingen, die gij lijden zult . . . Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens” (Openb. 2:9-10; *Statenvert.*).

En zo ging het estafettestokje over van de Smyrna-christenen naar degenen van het Pergamum-tijdperk.

Dezen waren geroepen de waarheid te dragen door een van de moeilijkste perioden van de geschiedenis: de duistere Middeleeuwen.

De macht en invloed van de grote universele kerk verspreidde zich wijd en zijd, en dreef degenen die aan de

waarheid van God vasthielden steeds verder de wildernis in.

Ver van de dreiging van vervolging en martelaarschap waren zij echter nooit.

En zo bleven er maar heel weinig Pergamum-christenen trouw.

Duizend jaar nadat Jezus zijn Kerk had gesticht droeg het uitgeputte overblijfsel van het Pergamum-tijdperk de estafettestok over.

Het Tyatira-tijdperk begon met een krachtige start en predikte bekering in het hele gebied van de dalen van de Alpen in Zuid-Frankrijk en Noord-Italië. Velen gaven gehoor en bekeerden zich.

De religieuze autoriteiten reageerden snel op deze uitdaging.

Leiders van de ware Kerk werden gearresteerd. Sommigen werden doodgemarteld.

Na de dood van haar eerste leiders onderging de Kerk een tijdelijke teruggang — maar kwam eens te meer naar voren onder het dynamische leiderschap van Petrus Waldus. Gedurende een aantal jaren in de 12e eeuw bloeiden deze Waldenzen in de Alpendalen en predikten de waarheid die zij bezaten. Er werden boekjes en artikelen geschreven en met de hand gekopieerd. Dit was nog in de dagen vóór de boekdrukkunst.

Zoals Jezus over het Tyatira-tijdperk had geprofeteerd, hadden zij geloof en werkten hard. Hun laatste werken waren groter dan de eerste.

Maar opnieuw ontstond er vervolging en de Inquisitie werd in haar volle kracht gevoeld in de vredige valleien die eens een toevluchtsoord waren voor het werk van God.

Velen die overbleven begonnen de gewoonten en tradities van de wereld om hen heen over te nemen.

In Europa bestond nu een groot aantal verspreide groepen van mensen die zich christen noemden.

Ondertussen veranderde de wereld. De boekdrukkunst was uitgevonden, en de kennis begon zich te vermeerderen. De protestantse Reformatie doorbrak het monopolie van de Kerk van Rome.

Terwijl er gedurende de Middeleeuwen over het Europese continent godsdienstoorlogen woedden, vluchtten velen naar de betrekkelijke veiligheid en verdraagzaamheid van Engeland. Onder hen waren leden van de ware Kerk. Zij brachten hun doctrines en geloof met zich mee, in het bijzonder de kennis van de sabbat.

De Kerk is uit de wereld geroepen om te leven volgens de weg die God onderwijst.

van die periode als officiële religie van het wereldrijk erkende.

De Kerk die door hem werd erkend verschildte in die tijd echter zeer sterk van de Kerk die door Jezus werd gesticht. De doctrines en leerstellingen die Hij zijn apostelen had onderwezen lagen nu begraven onder de pracht en praal, de ceremonieën, mysteriën en rituelen van een kerk die zich met de naam van Christus noemde. In wezen was het de Babylonische mysteriën-religie, die zich nu christelijk noemde en de doctrine van genade aannam, maar deze tot wetteloosheid verdraaide. Met andere woorden, het was de oude heidense Babylonische mysteriën-religie in een nieuwe jas: „christendom”.

Toen Constantijn haar eenmaal had erkend, ging deze Kerk met hernieuwde energie aan het werk om haar boodschap in de wereld bekend te maken. Leraars en predikers trokken naar alle delen van het Romeinse Rijk met een boodschap over Christus. Duizenden, wellicht miljoenen, hoorden dit evangelie en geloofden het. Maar het was niet het evangelie dat door Christus was gepredikt: zijn profetische boodschap van het komende koninkrijk van God.

De keizer bepaalde de doctrine van de valse kerk

Wat gebeurde er met de ware Kerk gedurende die eeuwen waarin het evangelie werd onderdrukt?

De strenge zondagvierende Puriteinen verzetten zich, maar ondanks een stijgend getij van tegenstand, in de vroege 17e eeuw, waren er in Engeland verscheidene sabbathhoudende gemeenten. Jezus was bezig het vijfde tijdperk van zijn Kerk op te richten, dat van Sardes.

Het protestantse Engeland werd in toenemende mate onverdraagzaam jegens andersdenkenden, inclusief sabbathhouders.

De ware Kerk in Engeland kwijnde. Maar aan de andere zijde van de oceaan begon men een Nieuwe Wereld te ontdekken.

In 1664 vertrok Stephen Mumford, een lid van een sabbathhoudende kerk in Londen, uit Engeland en ging naar Newport op Rhode Island. Rhode Island was de kleinste van de Amerikaanse kolonies en was gesticht door Roger Williams, een baptist die was gevlucht voor de vervolging door de Puriteinen van Massachusetts.

Rhode Island was de eerste plaats in de wereld die als fundamenteel beginsel van zijn grondwet vrijheid van godsdienst garandeerde. Omdat hij niemand vond die de sabbat hield, begonnen Mumford en zijn vrouw om te gaan met de baptistische kerk in Newport. Hij trachtte geen bekeerlingen te maken, maar handhaafde rustig zijn eigen geloof. Een aantal leden van de zondagvierende kerk raakte ervan overtuigd dat ook zij de sabbat behoorden te houden.

Zij werden de eerste sabbathhoudende gemeente in Amerika.

Aanvankelijk kwamen zij in particuliere woningen bijeen. In het historisch museum in Newport wordt hun boek met verslagen bewaard. Daarin staan namen, bijdragen, zelfs verslagen van hun ordinatie-diensten.

Wat ook behouden is is de eenvoudige, maar smaakvolle vergaderzaal die zij in de vroege jaren van de 18e eeuw in Newport bouwden. Naarmate God meer mensen in de Nieuwe Wereld tot zijn werk riep, voegden anderen zich bij hen in hun geloof.

In Hopkinton werd een tweede gemeente gevestigd. Dit werd al spoedig een welvarende gemeente met verscheidene honderden mensen. Vandaag duidt een brug de plaats aan van het gebouw waarin zij bijeenkwamen. Duizenden mensen werden hier aan de oevers van de rivier de Pawcatuck gedoopt. Later trad een geestelijke achteruitgang in.

In het midden van de 19e eeuw werden, als gevolg van de prediking van William Miller, 1831-1849, overal in het middenwesten van Amerika nieuwe ijverige sabbathhoudende gemeenten opgericht.

In 1860 werden in Battle Creek, Michigan, vele duizenden ertoe overgehaald de geloofsovertuigingen van de volgelingen van Ellen G. White te aanvaarden.

De ware naam — de Kerk van God — lieten zij los: In de plaats van het ware evangelie, het koninkrijk van God, kwamen de doctrines van Ellen G. White, het zogenaamde „gesloten deur beleid”, het „onderzoeksoordeel”, een doctrine over „2300 dagen”, en „de geest van profetie”, die mevrouw White identificeerde als de profeet van de kerk die in feite de leer van de kerk vaststelt.

Zij aanvaardden de naam Zevendagsadventisten, de naam waarmee zij tot op vandaag bekend zijn. De trouwe leden van de ware Kerk van God weigerden echter deze leerstellingen en doctrines te aanvaarden en herstelden bepaalde waarheden die in de voorafgaande eeuw waren veronachtzaamd.

Zij verhuisden hun hoofdkwartier naar Marion in de staat Iowa, en daarna naar Stanberry in Missouri. Er werd een tijdschrift uitgegeven, *The Bible Advocate*. Hun inspanningen droegen enige vrucht: in het hele land ontstonden kleine gemeenten.

En zo gebeurde het dat op een bepaald moment in de 19e eeuw in de vredige Willamette Valley in Oregon een kleine gemeente van de ware Kerk van God werd opgericht.

De leden waren boeren zonder officiële opleiding. Zij misten opgeleide dienaren voor hun onderwijs en leiding. Maar zij hadden de ware naam, Kerk van God, en zij onderhielden trouw de sabbatdag.

Sinds de Pinksterdag had Gods Kerk een lange weg door de woelige eeuwen afgelegd.

Zij was zwak en had geen invloed. Jaren van vervolging en compromis hadden hun tol geëist. Er was veel waarheid verloren. Maar zij hadden steeds volgehouden.

In de Willamette Valley wachtten zij. Het was bijna tijd de estafettestok weer door te geven — in de handen van hen die God zou roepen om zijn werk van de eindtijd te doen.

Herstel van Gods waarheid in de Kerk

Vanaf 1931, precies 1900 jaar (een eeuw van tijdcyclussen) na de oprichting van de Kerk, begon dit kleine overblijfsel van de oorspronkelijke ware Kerk van God te herleven.

Dit was in een tijd dat voor het eerst in de geschiedenis van de mens de wapens voor massavernietiging werden geproduceerd, wapens waarmee de gehele mensheid van de aarde kan worden weggevaagd (Matth. 24:21-22). Dit zou ook gebeuren vlak voor de wederkomst van Christus (vers 29-30).

Deze profetie wordt nu vervuld. Het ware evangelie is hersteld en gaat nu met kracht uit naar ieder land op aarde.

De Kerk heeft een nieuw door de Geest bezielde leven gekregen.

Alle technologische middelen en verbeteringen worden nu aangewend.

Eerst werd gebruikgemaakt van de radio, waarbij werd begonnen op een van de minst krachtige zenders in Eugene in de staat Oregon. Vervolgens het gedrukte woord. Dit begon op een oude tweedehands Neostyle, een voorloper van de stencilmachine. Na verloop van tijd werd de drukpers gebruikt. De televisie kwam in 1945, onmiddellijk na het einde van de Tweede Wereldoorlog. In de zomer van 1955 begon de Kerk gebruik van televisie te maken. Voor het eerst in 1900 jaar is in alle landen op aarde het ware evangelie verkondigd. De Kerk is gegroeid. Gedurende de eerste 25 jaar groeide zij met een gemiddeld tempo van 30 procent per jaar.

De eerste apostelen zouden versteld staan als zij de grootte en reikwijdte van het hedendaagse werk zouden zien. De communicatiemiddelen, de technologie en de moderne hulpmiddelen die God aan zijn werk van de eindtijd heeft gegeven, zouden inderdaad vreemd zijn voor die mannen die bijna 2000 jaar geleden als eersten de opdracht kregen het evangelie in de wereld bekend te maken.

Maar sommige dingen zouden niet vreemd zijn: de sabbat en de heilige dagen, de naam, de Kerk van God, en het evangelie van het koninkrijk — deze dingen zouden zij zeker herkennen, vanaf de tijd van Christus tot aan de tijd van het einde zijn ze gedurende alle eeuwen doorgegeven. □

Amerikaanse droom?

(Vervolg van pagina 16)

Bijbel plotseling zeer reëel. In feite waren veel van deze profetieën niet gericht tot het *oude* Israël, maar tot de in „de laatste dagen” — in „de eindtijd” — levende afstammelingen van Israël. Als de profeet Jesaja spreekt, is het niet tot een volk *zoals* wij — hij spreekt tot *ons*. Jeremia fulmineerde niet alleen over een situatie die overeenkwam met de onze — hij *voorzag* de situatie van deze eindtijdgeneratie, precies zoals hij de problemen van zijn eigen tijd zag. Ezechiël, Daniël, Hosea en de andere profeten kregen een boodschap — een boodschap die door de tijd heen zou worden bewaard, en vervolgens zou worden overgeleverd aan een volk dat dezelfde strenge waarschuwing nodig had als hun voorvaders zoveel eeuwen geleden.

Dit jaar zullen Amerika en zijn vrienden het 100-jarig jubileum van het Vrijheidsbeeld vieren. Het had hulp nodig en het Amerikaanse volk redde het om een fonkelnieuwe toorts naar de wereld gericht te houden. Maar terwijl men ermee bezig was, had men het beeld wellicht beter kunnen omdraaien zodat „the Lady” haar strakke blik kon richten op haar eigen volk dat er nog steeds goed uitziet maar waarvan de kracht wegrot.

Jammer genoeg is het gemakkelijker een beeld te herstellen dan een volk. Zoals De Tocqueville opmerkte is de enige vijand van de mens de mens zelf. Maar wat is die mens een formidabele vijand.

Het zal een droevige dag voor de wereld zijn als de profetieën in vervulling gaan en Amerika de grootste nationale ramp ondergaat die waar ter wereld ook ooit een volk heeft getroffen. Maar het ziet ernaaruit dat dit de enige manier is waarop de lessen kunnen worden geleerd.

En als die lessen zijn geleerd — en dat zal gebeuren — dan zal God naar zijn belofte eens te meer het geluk en de voorspoed van zijn volk herstellen, hun een nieuw hart geven en een nieuwe kans om het licht der wereld te zijn.

Ik weet niet of het Vrijheidsbeeld de komende duizend jaar zal standhouden. Maar dank zij God zal de natie die het vertegenwoordigt dat zeker doen. □

De Joden en Israël

(Vervolg van pagina 13)

bied. Zelfs nog bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog, of ten tijde van de Balfour-verklaring in 1917 of van de verdeling van de gebieden van het verslagen Ottomaanse rijk vormden de Palestijnse Arabieren geen afzonderlijke nationale groep.

Zo'n afzonderlijke eenheid is er nooit geweest en al evenmin heeft zij zichzelf als zodanig erkend, of werd zij als zodanig erkend door andere Arabieren of door de rest van de wereld. De Palestijnse Arabieren zagen zichzelf als Syriërs, of als bewoners van steden en dorpen in zuidelijk Syrië.

De afwezigheid van een *Palestijns-Arabisch* nationaal bewustzijn tot nog maar enkele tientallen jaren geleden . . . biedt mede een verklaring voor het gemak en de snelheid waarmee een half miljoen Arabieren in 1948-49 hun woonplaatsen opgaven: een diep gewortelde plattelandsbevolking geeft zeker niet gemakkelijk haar land op.

Trouwens, al voordat de Britten het mandaat op zich hadden genomen, en voordat de Joden het land uitgebreid tot ontwikkeling begonnen te brengen, hadden de Arabieren in werkelijkheid het land al in drommen verlaten vanwege de erbarmelijke omstandigheden, ellende en armoede waarin zij er leefden. Ironisch genoeg waren het de Joodse vestiging en ontwikkeling die er verantwoordelijk voor waren dat deze trend werd omgeboogen.

Toen de Joodse ondernemingen op het gebied van de landbouw, de industrie, de technologie en de handel steeds beter gingen gedijen, werd het economisch absorptievermogen van het land snel groter — en vanaf 1922 begonnen enorme aantallen arme Arabieren binnen te stromen, uit het door droogte getroffen Syrië, uit de Sinai, en uit Irak, Libanon, Transjordanië en Egypte.

Zij wilden de vruchten plukken van de Joodse ontwikkeling, en zij plukten ze ook: veel en veel hogere normen op het gebied van gezondheid, inkomen, huisvesting, opleiding, geletterdheid en mensenrechten — een levensstandaard die enorm veel beter was dan die van de bevolking van enig Arabisch land, zowel toen als nu.

De toevloed was zo groot dat het moeilijk zo niet onmogelijk is geworden te bepalen welk deel van de hui-

dige Arabische bevolking van het land — Israël plus Judea, Samaria en Gaza — van geboorte Palestijns is en welk deel van elders is gekomen . . .

De Palestijnse Arabieren kunnen best een diepe affiniteit en band met hun geboortestad of -dorp hebben gevoeld, of met het stuk land waarop zij woonden en dat zij bebouwden. Maar zij hebben zich „Palestina” nooit voorgesteld als hun „vaderland” — en dat is het ook nooit geweest.

Een van de infaamste leugens van de anti-Zionistische propaganda is altijd geweest dat, wat de Joden in Palestina ook mogen hebben bereikt, zij het bestaan van een Arabische bevolking aldaar altijd hebben genegeerd of zich er onverschillig voor hebben betoond . . .

Niets is verder van de waarheid. Al decennia lang hebben de Zionistische leiders veelvuldig het principe van Arabisch-Joodse samenwerking uitgesproken en talloze, systematische — en vergeefse — pogingen gedaan tot onderhandelingen, begrip, verzoening en vrede te komen. Vanaf het allereerste begin van Joodse vestiging in Palestina in de tweede helft van de negentiende eeuw zijn de Joden de Arabieren consequent tegemoet getreden om vriendschap met hen te sluiten, met hen samen te werken en daarvan beiderzijds de vruchten te plukken.

Maar steeds was het antwoord *jihad* — afwijzing en oorlog —, een weigering om zich te verzoenen met het wettige bestaan van Israël.

Dat is nu precies het „psychologische”, zoals wijlen president Sadat het vaak stelde, in het probleem van het Midden-Oosten, en het was uit deze psychologische ijzeren kooi waaruit hij heldhaftig wist uit te breken naar de open ruimten van redelijkheid en gezond verstand. Dit bracht hem ertoe te aanvaarden dat de Joodse staat een wettig en permanent karakter heeft, onafhankelijk, soeverein en evenwaardig is en natuurlijke nationale rechten bezit.

Alleen op basis van zo'n erkenning in de Arabische wereld, een aanvaarding van historische zin en historisch gevoelen kan er vrede komen. Zonder deze kwaliteiten kunnen er alleen maar de pijn en de wanhoop van het voortdurende conflict zijn. Israël heeft steeds weer opnieuw getoond dat het bereid is omwille van vrede compromissen te sluiten en concessies te doen. Wij wachten tot de Arabieren dit eveneens doen. □

Inzicht in wereldgebeurtenissen en stromingen

Tunnel naar problemen

Een jaar na heden kan het grootste waterbouwkundige project van de 20e eeuw al flink gevorderd zijn.

Begin van dit jaar werd besloten tot de aanleg van twee 50 km lange spoorwegtunnels op 40 meter onder de bodem van het Kanaal. Op 20 januari maakten de Franse president Mitterrand en de Britse eerste-minister Thatcher in het Franse Lille bekend, hun goedkeuring te hebben gehecht aan het winnende ontwerp voor een vaste oeververbinding.

De maand daarop tekenden de beide leiders een verdrag om met de bouw te beginnen. Mitterrand herinnerde zijn gehoor eraan dat Napoleon bijna twee eeuwen geleden al van een tunnel had gedroomd.

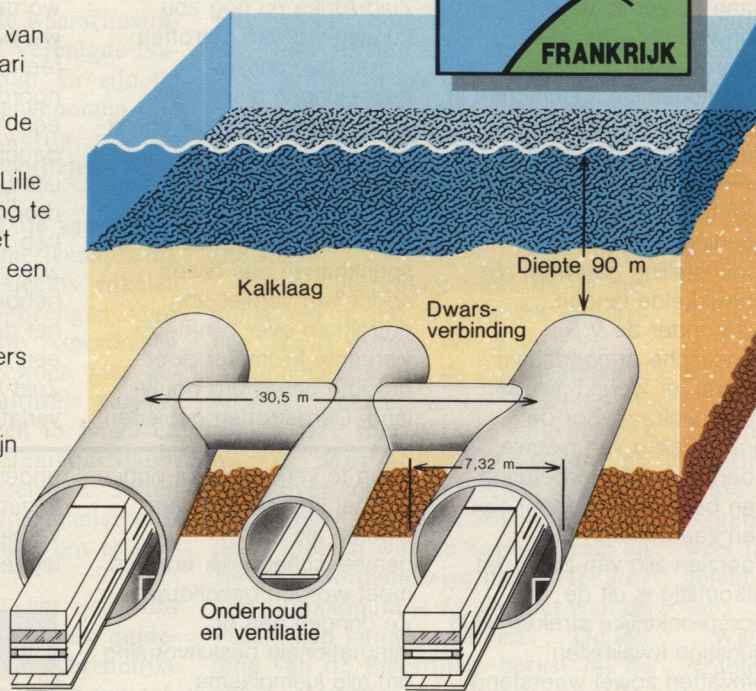
Hoewel de tunnel met particulier kapitaal wordt gefinancierd, was de politieke instemming van beide regeringen nodig. Bij voltooiing van het project zullen de kosten naar verwachting door rentelasten en inflatie tweemaal zo hoog uitvallen.

De plannen houden in dat de tunnels zowel door conventionele goederen- en passagierstreinen kunnen

worden gebruikt als door speciale pendelwagens die auto's en andere voertuigen over de rails naar de beide uiteinden zullen vervoeren.

Voor de Britse regering vormt de tunnel een bewijs van Englands verbondenheid met Europa. Beroofd van zijn imperium, acht het zijn toekomst gebonden aan die van het

„Voor een land dat eens geloofde dat het door een goddelijke beslissing van het Europese vasteland was gescheiden”, aldus een Reuter-bericht, is een vaste

continent, in het bijzonder aan de toenemende betekenis van de Economische Gemeenschap. Nu al is meer dan de helft van Englands buitenlandse handel gericht op andere landen van Europa.

Maar niet iedereen in Engeland is in zijn nopjes met het „Chunnel”-besluit.

verbinding een diepe ingreep. De Britse historie is in hoge mate gevormd door de aanwezigheid van de „vestinggracht” — het Kanaal. Zijn wateren hielden potentiële invallers op een afstand.

De vrees deze verdedigingsgordel kwijt te raken, bezegelde in 1883

het lot van de eerste poging om een spoorwegtunnel te boren. Een spoorwegdeskundige schreef in die tijd: „In veler hart leeft de overtuiging dat... het door stormen beheerste bolwerk dat God rondom de kust heeft neergeveld, niet dient te worden ondermijnd.”

Dit gevoel bestaat nog steeds. In een brief aan een Britse krant schreef een lezer: „Als God wilde dat er een oeververbinding zou zijn, had hij wel voor een dam gezorgd.”

Deze overwegingen kunnen niet verhinderen dat de Kanaaltunnel, onvoorziene omstandigheden voorbehouden, in 1993 in bedrijf zal zijn. En dan... breekt een nieuw, ongewis hoofdstuk in de Britse geschiedenis aan. ■

High op het werk

Twee decennia geleden was illegaal druggebruik op het werk een nog vrijwel onbekend verschijnsel. Maar tegenwoordig is het in haast elk beroep binnengedrongen, van de bestuurskamer tot de werkvloer.

Dit hoeft niemand te verbazen. De drugcultuur-generatie van de jaren zestig en zeventig is ouder geworden en brengt haar gewoonten mee naar

het werk.

De jonge volwassene, die op school of de universiteit marihuana heeft gerookt, heeft de neiging ook in zijn werk aan die gewoonte te blijven vasthouden. In Wall Street gebeurt het elke werkdag dat men na de lunch een „joint“ marihuana neemt.

In Californië's high-tech

Dreigen er „zaad-oorlogen“?

Wanneer de Amerikaanse boeren zich zouden beperken tot het verbouwen van inheemse gewassen, zouden zij geen tarwe, gerst en sojabonen oogsten, maar slechts maïs, veenbessen, bosbessen, aardperen en pecannoten. Maar met de introductie en de kweek van geïmporteerde planterassen zoals Chinese sojabonen, Latijnsamerikaanse maïs en tarwesoorten uit het Midden-Oosten hebben de V.S. en andere geïndustrialiseerde landen zich tot grote voedselproducenten ontwikkeld.

Ontwikkelingslanden beschikken over een rijke genetische verscheidenheid

Silicon Valley — waar elk jaar zo'n duizend kg cocaïne wordt geconsumeerd — worden overeenkomsten soms niet met een handdruk bezegeld, maar met het laten rondgaan van een beker cocaïne. En naar bericht wordt, staan sommige firma's hun hogere functionarissen niet toe, na de lunch besluiten te nemen.

De lasten voor de Amerikaanse economie van het druggebruik in zakenleven en industrie zijn enorm. Duizenden miljoenen dollars gaan elk jaar verloren aan produktieverlies, toegenomen absenteïsme, verwondingen, ziekten, diefstal, steeds hogere verzekeringskosten en groter personeelsverloop.

Sommige deskundigen gaan zo ver te beweren dat een van de oorzaken waardoor de V.S. bezig zijn hun industriële leiderschap in de wereld te verliezen, daarin bestaat dat een

aan tal van voorname voedingsgewassen. In tegenstelling daarmee zijn ontwikkelde landen, waaronder de V.S., genetische armoedzaaiers. Overal ter wereld zijn de zaadkwekers voor de ontwikkeling van nieuwe soorten en de verbetering van bestaande, afhankelijk van zaadbanken die voorzien zijn van zaad dat afkomstig is uit de oorspronkelijke streken. Hun gunstige kwaliteiten omvatten zowel weerstand tegen ziekten als het potentieel tot produktieverhoging.

Maar de ontwikkelingslanden beschuldigen particuliere zaadfirma's ervan, wilde planten bij hen in te zamelen, de eigenschappen te veranderen en de zaden ervan vervolgens tegen onredelijke prijzen aan hen

belangrijk deel van hun arbeidskrachten zich aan drugs te buiten gaat.

De situatie van een bedrijf in de scherp concurrerende autoverhuurbranche werpt een schel licht op de voortdurende verergering van het probleem. „Ik kan zelfs niet bij benadering zeggen wat het gebruik van drugs deze firma heeft

Sprinkhanenplaag in Zuid-Afrika

Na vier jaren van rampzalige droogte, toenemende politieke onrust en voortschrijdende isolatie in de wereld, zouden waarnemers zich kunnen afvragen door welk onheil Zuid-Afrika nu nog zou kunnen worden getroffen.

Aan hun talrijke bezoeken dienen de Zuidafrikanen nu ook sprinkhanen toe te voegen. Zich voortbewegend in zwermen van 2 kilometer breed en tot 5 kilometer lang, hebben de sprinkhanen een breed spoor van vernietiging getrokken over bijna 400 vierkante kilometer door droogte geteisterd bouwland. De getroffen gebieden

terug te verkopen. Zij vinden dat het kiemplasma van planten als een gemeenschappelijk erfgoed moet worden beschouwd. Ze dringen aan op internationale besluitvorming om alle kiemplasma, waaronder de commercieel ontwikkelde variëteiten, vrijelijk ter beschikking van alle landen te stellen.

De V.S. zijn fel tegen dit idee gekant omdat het in strijd is met de Amerikaanse wetgeving inzake patentrechten en produktontwikkeling. Verscheidene ontwikkelingslanden hebben dan ook stappen

gekoost. Ik denk dat het het grootste probleem van de industrie van onze tijd is. Er is niets dat hierbij vergeleken ook maar half zo erg is“, aldus de personeelchef.

Eindelijk is de crisis nu door de industrie onderkend, en is nu de stoot gegeven tot talrijke rehabilitatieprogramma's. ■

bevinden zich in de noordelijke en oostelijke Kaapprovincie, in het midden en zuiden van Oranje Vrijstaat en in het westen van Transvaal.

Deskundige bronnen noemen de sprinkhanenplaag Zuid-Afrika's ergste sinds 1925. Veel boeren, toch al zwaar getroffen door jaren van droogte en snel stijgende schuldenlasten, worden nu met een nieuw wanhopig jaar geconfronteerd. Of zoals een boer in noord-Transvaal het tegen een Amerikaanse dagbladfunctionaris uitdrukte: „Het is de ergste droogte in 200 jaar . . . Ik heb zo'n idee dat de dingen zich nooit zo ver zouden hebben ontwikkeld als ik niet het gevoel had dat God op een of andere manier Zuid-Afrika heeft verlaten.“ ■

ondernomen om de uitvoer van inheems kiemplasma te verbieden of aan banden te leggen. ■

Vrede

(Vervolg van pagina 20)

kwamen op de achtergrond. Vervolgens ontstond er verwarring in Tel Aviv, met als gevolg dat religieus rechtse groeperingen in Israël op de voorgrond traden. Om hun ideeën in Palestina — in het beloofde land — te verwezenlijken, begonnen ze nederzettingen te bouwen. In het begin zochten men in de Bijbel naar plaatsen van religieuze betekenis. Daar ging men dan een nederzetting bouwen... Dat was het in het begin, een godsdienstige beweging.

Deze godsdienstige beweging kreeg al spoedig steun van de politieke partijen. Eerst werden de nederzettingen gebouwd in naam van de veiligheid. Andere nederzettingen werden op economische gronden gebouwd. Daardoor werd de Westoever een gebied dat openlag voor de georganiseerde inspanningen van de pioniers.

Wij van onze kant lieten waarschuwingen horen, luide waarschuwingen; wij liepen naar de Verenigde Naties, de Verenigde Staten. Er zijn tal van V.N.-resoluties aangenomen die deze beweging als onwettig, als een vorm van agressie veroordelen, maar niemand wilde luisteren.

Wanneer wij de kwestie van de nederzettingen aan het Amerikaanse volk voorlegden, waren er slechts enkelen die begrip konden opbrengen voor onze positie. De meeste Amerikanen kunnen onze positie gewoon niet begrijpen vanwege de culturele parallel tussen de nederzettingen in Israël en de stichting van de Verenigde Staten van Amerika. De Verenigde Staten zijn tenslotte op dezelfde manier ontstaan. Er kwamen mensen om er zich te vestigen...

Nog een aspect dat het voor ons moeilijk maakte om onze zaak duidelijk te maken is de joods-christelijke erfenis, die deel uitmaakt van uw cultuur. Voor u is de islam iets vreemds, behalve misschien voor geleerden die moeite doen om de islam te leren kennen...

De afgelopen tien jaar zijn de Arabieren verzwakt; de Israëliërs zijn sterker geworden. Hun greep op de bezette gebieden is hechter geworden...

Doordat er in Israël geen vrede tot stand komt, doordat de bezetting van de Westoever gehandhaafd blijft en er nederzettingen worden gesticht, staan de Israëliërs voor een moeilijke kwestie...

„Wat voor staat willen we? Als we de bezetting moeten volhouden, dan betekent dat ofwel dat we een bi-nationale staat krijgen, wat tegen het hele idee van het zionisme ingaat, ofwel dat we een apartheidstaat krijgen, met de Arabieren als een aparte gemeenschap, als derderangs burgers.”

Ten aanzien van dit dilemma wordt er in Israël in twee richtingen gedacht. Een stroming staat aan de politieke rechterkant en wordt vertegenwoordigd door de Likoeidpartij; de andere wordt vooral vertegenwoordigd door de Arbeiderspartij.

De Likoeid zegt dat het een simpel probleem is. Hun redenering is: nu hebben we het land. Op dit land hebben we een gemeenschap van vreemdelingen. Dat zijn Palestijnen die daar al duizenden jaren wonen. Met deze gemeenschap redden we het wel. Het is een voortzetting van de Arabische meerderheid in het oosten, het zuiden en het noorden — met name het oosten, Jordanië. Als ze met ons kunnen leven „en in ons land”, dan is dat goed. Als ze niet met ons kunnen leven dan gaan ze naar het oosten, naar hun thuisbasis.

Politiek gesproken houdt dit de mogelijkheid in dat er 500.000 Palestijnen inens worden verjaagd...

De oplossing van de Arbeiderspartij voor het probleem is wat de eerste-minister het territoriale compromis noemt. Met andere woorden, de Westoever zou in rechtstreekse onderhandelingen tussen de regeringen verdeeld moeten worden tussen Israël en Jordanië. Jordanië wijst dit af. Het Jordaanse standpunt is dat wij niet voor de Palestijnen kunnen spreken... De leiding van de Palestijnen berust bij de PLO... desondanks weigeren zowel Israël als de Verenigde Staten om de PLO als de gesprekspartner namens de Palestijnen te erkennen in de eventuele onderhandelingen.

Jordanië doet op dit moment moeite om in de Verenigde Staten de oprechtheid van het standpunt van de Palestijnse vertegenwoordigers uit te dragen

— dat is een van mijn taken — op de basis dat wij geloven in verlossing, niet alleen in godsdienstige zin maar ook in de politiek. Mensen kunnen verlost worden. Ja, er zijn ook Palestijnen die — zoals in Israël generaal Ariel Sharon en rabbi Kahane — geen vrede willen. Maar negentig procent van de Palestijnen wil vrede. Laten wij voor ogen houden dat een oorlog door één gek kan worden veroorzaakt maar dat er voor vrede minstens twee wijze mensen nodig zijn, die hiervoor bij elkaar komen. Wij steken nu dus onze hand uit voor een vreedzame regeling. Ook de Israëliërs bevolking wil vrede. Ik geloof in de oprechtheid van de meerderheid van de Israëliërs die om vrede vragen, het probleem is echter, wat voor vrede?...

Wat voor vreedzame regeling wij ook in de toekomst kunnen bereiken, zij moet zodanig zijn dat zij een waarachtige, blijvende, duurzame vrede in dit gebied kan garanderen.

Wil de vrede duurzaam zijn dan moet zij gebaseerd zijn op 1) een evenwichtige oplossing van het conflict; 2) rechtvaardigheid; 3) de erkenning van de nationale rechten van de Palestijnen in ruil voor het recht van Israël om binnen veilige en erkende grenzen te leven; 4) deelname van de vertegenwoordigers van het Palestijnse volk aan de vredesonderhandelingen; 5) de erkenning van de binding van zowel Joden als Arabieren met Jeruzalem, met behoud van de Arabische soevereiniteit over het Arabische deel van Jeruzalem. Ik ben zelf Palestijn, geboren in 1933. In 1939, aan het einde van de Palestijnse opstand, had ik een akelige ervaring die samenhang met het Palestijnse probleem. Die is me sindsdien bijgebleven. Sinds mijn zesde jaar weet ik dat ik geen normaal leven heb geleid. Maar ik ben geen exclusief geval...

Wat wij in ons gebied, zowel de Arabieren als de Israëliërs — de Palestijnen, Jordaniërs, Israëliërs en Libanezen — het hardste nodig hebben is vrede om naar een normaal leven terug te kunnen keren dat wij al zestig jaar lang missen. □

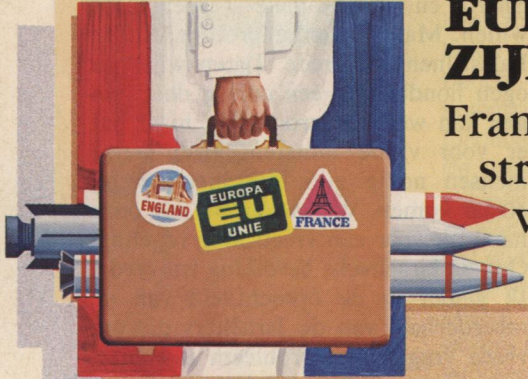
Adnan Aboe Odeh
Gezant van het
Koninklijk Hof van Jordanië

FOTORECHTEN: Pag. 1: Nathan Faulkner — PT. Pag. 2: Ken Tunell — PT. Pag. 4, boven: Robin Moyer — Liaison; onder: Alain DeJean — Sygma. Pag. 5: J. Pavlovsky — Sygma. Pag. 13: Nathan Faulkner — PT. Pag. 14-15: © 1985 Peter B. Kaplan. Pag. 17: Warren Watson — PT. Pag. 18: C. Winston Taylor. Pag. 27: L. Greg Smith — PT. Pag. 28, links: Daniel Andreasen; rechts: Wolverton — PT. Achterpagina, van boven naar beneden: Ken Tunell — PT; Alain DeJean — Sygma; Daniel Andreasen.

IN DIT NUMMER

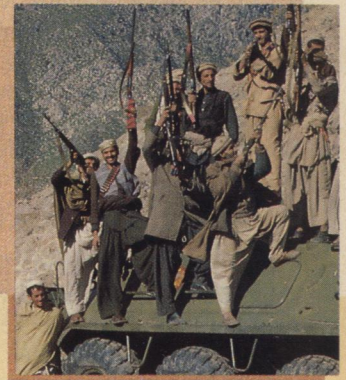
EUROPA SPANT ZIJN NUCLEAIRE SPIEREN

Frankrijk en Engeland zijn bezig strategische strijdkrachten te ontwikkelen waarmee terdege rekening dient te worden gehouden.

ZUID-AZIË IN DE PROFETIEËN

De bijbelse profetieën onthullen de tijd dat de Sovjet-Unie heerst over de volken van Zuid-Azië.

HIGH OP HET WERK

Is de afbrokkeling van het industriële leiderschap van de V.S. deels het gevolg van druggebruik door arbeidskrachten?

DE JODEN, ISRAËL EN DE PALESTIJNEN

Het standpunt van een Israëliër en dat van een Palestijnse Jordaniër ten aanzien van het dilemma in het Midden-Oosten.

„Wat wij het hardste nodig hebben is vrede”

Een Palestijn spreekt zich uit

Dit artikel is de neerslag van een toespraak inzake het Midden-Oosten die in het Ambassador Auditorium in Pasadena werd gehouden door Adnan Aboe Odeh, ex-minister van informatie, thans gezant van het Koninklijk Hof van het Hasjemitische koninkrijk Jordanië. In dit nummer is tevens opgenomen de zienswijze van Israël (zie pagina 11).

In mijn toespraak zal ik twee historische aspecten van het conflict in het Midden-Oosten behandelen en één politiek aspect.

De historische betreffen de vragen hoe het conflict in het Midden-Oosten is ontstaan en hoe het zich heeft ontwikkeld. De politieke kant van mijn betoog gaat over de nu bestaande situatie.

Waarom zou ik in de geschiedenis teruggaan? Omdat men de huidige complexe situatie niet werkelijk kan begrijpen zonder naar de geschiedenis terug te grijpen.

In het Westen was de negentiende eeuw de gouden eeuw van het kolonialisme. Het Britse rijk spreidde zich over de hele wereld uit. De Fransen, de Portugezen, de Spanjaarden, de Nederlanders en Italianen verspreidden zich over de landkaart. Dit waren allemaal christelijke landen.

Er bestond een islamitisch land in die tijd, dat nog uit de Middeleeuwen stamde en de islamitische heerschappij in enkele delen van de wereld in stand hield. Dat was het Ottomaanse of Osmaanse rijk. Gedurende die gouden periode van macht, kolonisatie, kracht en imperialisme werd het Ottomaanse rijk het Oude Turkije genoemd.

Turkije heerste in die tijd over het hele Arabische deel van Azië. Wat wij nu kennen als Israël, Jordanië, Palestina, Libanon, Syrië, Irak, delen van Saoedi-Arabië, Noord-Jemen . . .

In de negentiende eeuw kwam Turkije oog in oog te staan met het christelijke Europa, waar de industriële revolutie net was begonnen. Met de industriële revolutie veranderde het evenwicht in deze wereld; daardoor begon het Ottomaanse rijk aan zijn terugtocht ten gunste van de christelijke landen. Elk van de grote Europese landen was in de negentiende eeuw in staat om een einde te maken aan het Ottomaanse rijk. Maar ten gevolge van de rivaliteit tussen de Europeanen bleef het Ottomaanse Turkije overeind tot de Eerste Wereldoorlog. Op dat moment hield wat het Oude Turkije wordt genoemd op te bestaan . . . De Europese landen waren het onderling oneens over de verdeling van de Turkse erfenis. Bij degenen die een oogje hadden op een aandeel uit de Turkse boedel waren de Europese Joden. In het christelijke Europa werden

de Joden niet altijd goed behandeld, vooral niet in Oost-Europa. Dit is een bekend feit. De leiders van de Joodse intelligentsia dachten vooruit en streefden ernaar een plek te vinden waar men een Joods thuisland zou kunnen opbouwen.

De wereld lag voor hen uitgespreid. Oeganda in Afrika werd gesuggereerd, naast andere plaatsen. De mening van de leiders echter, met hun aandringen op Palestina, zegevierde. Dit deel van de wereld was het aantrekkelijkst gezien de historische binding die de Joden ermee hadden. Het wordt in de Bijbel vermeld als het beloofde land. De leiders van de Joden waren veel beter in staat hen voor dit doel warm te maken dan voor een Joodse natie in bijvoorbeeld Afrika of Zuid-Amerika.

In die richting werd dus gewerkt. De Joodse leiders slaagden er indertijd in om zeer goede betrekkingen met de Britse overheid op te bouwen. Toen Turkije in de Eerste Wereldoorlog werd verslagen en zich tot in het eigenlijke Turkije terugtrok, wisten de zionistische leiders de Britten te bewegen tot wat in de geschiedenis van het Palestijnse conflict bekend is geraakt als de Balfour-verklaring. Die werd gedaan op 2 november 1917.

De Balfour-verklaring was zoveel als een gelofte door de toenmalige Britse regering, dat zij de Joden zou helpen hun eigen natie in Palestina te bouwen. De Britten verdeelden de oorlogsbuit, samen met de Fransen. De Britten maakten er een punt van dat Palestina bij hun aandeel in de buit zou horen. Zodoende kwamen Palestina, Jordanië en Irak onder Brits mandaat te staan. Syrië en Libanon werden Frans mandaatgebied.

Dat is nu weer geschiedenis. De verdeling werd later door de Volkenbond gewettigd doordat deze aan de Britten en Fransen het recht verleende deze gebieden onder mandaat te besturen.

Om hun beloften aan de zionistische leiders gestand te doen werd door de Britten als eerste hoge commissaris in Palestina een Brit genaamd Herbert Samuel benoemd, die een Joods zionist was.

Zijn benoeming was het startpunt van de Britse politiek voor de stichting van een Joods thuisland in Palestina. Ten gevolge van dit Britse buitenlandse beleid ontstond er een conflict-situatie tussen de Arabieren en de Joden. In 1918, tegen het einde van de oorlog, had de Joodse gemeenschap

Deze belofte van nationale grootheid werd later opnieuw gedaan, aan Rebekka, de vrouw van Abrahams zoon Isaak (Gen. 24:60).

De beloften aangaande machtige naties die van deze mannen zouden afstammen werden via Isaaks zoon Jakob verder doorgegeven.

In Genesis 28:13-14 lezen we: „Ik ben de Here, de God van uw vader Abraham en de God van Isaak; het land, waarop gij ligt, zal Ik aan u en uw nageslacht geven. En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen, oosten, noorden en zuiden . . .”

Het hebreeuwse woord voor uitbreiden betekent ook „uitbarsten”, waarmee bedoeld wordt dat er geen grenzen waren aan hoe ver naar het noorden, zuiden, oosten of westen zij zouden gaan. Zij zouden een volk van wereldwijde betekenis worden. Waar vinden we zo'n volk tegenwoordig?

In Genesis 35 zien we dat God een grote verandering in Jakobs leven teweegbrengt en diens naam in Israël

groep van volkeren gaan vormen. Als deze mensen vandaag bestaan — en vergeet niet dat Israël in tal van profetieën voor onze tijd wordt genoemd — dan moeten we zoeken naar een volk en een groep van volkeren op deze aarde.

Jozef was een van Jakobs zonen. In Egypte had Jozef twee zonen gekregen, Manasse, de eerstgeborene, en Efraïm, de tweede. Jozef nam deze twee zonen met zich mee om zijn vader te bezoeken, die ziek was.

De oude Israël nam een belangrijke beslissing. In Genesis 48:5 zei hij: „En nu, uw beide zonen, die u in het land Egypte geboren zijn, voordat ik tot u naar Egypte gekomen was, zij zijn de mijne.”

Wat Israël eigenlijk deed, was zijn kleinzonen Efraïm en Manasse wettelijk tot zijn zonen maken.

Toen een formele zegening van zijn kinderen zou volgen leidde Jozef zijn twee zonen naar hun grootvader Israël.

Omdat hij verwachtte dat de eerstgeboorterechtzen naar de oudste, Manasse, zou gaan, leidde Jozef hem naar Israëls rechterhand en Efraïm, de jongste, naar zijn linkerhand. Maar tot zijn verbazing kruiste Israël zijn handen en sprak het eerstgeboorterecht uit over de jongste, Efraïm.

Hier zien we een ontwikkeling in de belofte die God aan deze familie gaf vanwege Abraham.

Als we deze mensen vandaag willen vinden, moeten we ons afvragen welke volken voldoen aan de beschrijving die God heeft gegeven van een groep van volken en een groot volk.

Wat gebeurde er met deze stammen in de tijd tussen Israëls dood en het heden?

De geschiedenis laat zien dat de twaalf stammen tenslotte onder koning David en koning Salomo tot een dynamische staat uitgroeiden. Na de dood van Salomo werd het rijk verdeeld in twee koninkrijken. De machtigste stammen in het noorden waren die van Efraïm en Manasse; en in het zuiden was dat Juda. Naarmate elk van deze volken minder vurig werd in zijn verlangen God te behagen werden ze door de profeten voor toekomstige straffen

gewaarschuwd. Tenslotte werd het noordelijke koninkrijk Israël door de Assyriërs in ballingschap gevoerd.

Het laatste dat in de Bijbel over de tien noordelijke stammen is te vinden staat in 2 Koningen 17:5-6. En in vers 18 lezen we: „Daarom was de Here zeer vertoornd geworden op Israël en had hen voor zijn aangezicht verwijderd; niets bleef er over dan alleen de stam van Juda.” En hier verdwijnen de noordelijke stammen van Israël uit de geschiedschrijving. Maar wat is het einde van het verhaal?

Wat is er met hen gebeurd? Een profet die tegenwoordig niet veel meer wordt gelezen is Amos. Hij geeft ons een aanwijzing voor wat er met de verloren stammen van Israël is gebeurd.

„Want zie, Ik geef bevel, en Ik schud het huis van Israël onder al de volken, gelijk men met een zeef schudt, en geen steentje zal ter aarde vallen” (Amos 9:9).

God vertelt ons dat het noordelijke huis van Israël bestraft en verbannen zou worden en door verschillende landen zou dolen, en toch op wonderbaarlijke wijze gered zou worden.

De geschiedenis laat zien dat de tien verloren stammen bij achtereenvolgende verhuizingen naar het noordwesten trokken, nadat ze hun identiteit hadden verloren, toen ze het identificerende teken van God, de sabbat, vergaten; uiteindelijk vestigden zij zich in het gebied van de tegenwoordige Europese democratieën.

De kinderen van Jozef, Efraïm en Manasse, vestigden zich op de Britse eilanden. Efraïm verspreidde zich over de hele wereld en werd een groep van volken, bekend als het Britse Gemenebest. Onder de Efraïmieten bevond zich het volk of de stam Manasse. (Vergeet niet dat zij broers waren.) De Manassieten bevolkten uiteindelijk de Verenigde Staten. De Verenigde Staten hebben zich ontwikkeld tot een van de machtigste naties die de wereld ooit heeft gekend.

U moet voor uzelf bewijzen of deze dingen waar zijn. Ons uitvoerige, gratis verkrijgbare boek getiteld *De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in de profetieën* geeft volledige documentatie bij dit artikel.

De identiteit van de volken van de Verenigde Staten en Groot-Brittannië volgens de profetieën is de sleutel tot begrip van wat uzelf en de Westerse wereld te wachten staat. □

De patriarch Jakob kruist zijn handen als hij de zegen van het eerstgeboorterecht aan Jozefs zonen Efraïm en Manasse verleent.

verandert, wat betekent: „overwinnaar met God”.

Genesis 35:11 is erg belangrijk voor ons onderzoek naar de identiteit van de tegenwoordige nakomelingen van Jakob. „En God zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wees vruchtbaar en word talrijk; een volk, ja een menigte van volken, zal uit u ontstaan, en koningen zullen uit uw lendenen voortkomen.”

Dus Jakobs, of Israëls, afstammelingen zouden een volk en een menigte of